

KOJI K@#!* UOPŠTE
ZNAMO!?

DaLiSuNovostiStvarne Filmovi prikazuje...
Uzbudljive vesti!

Da li je razvod završen?
Da li se duh i nauka pokušavaju vezati još jednom?
Da li crkva i laboratorija govore istu stvar?
Van maglovitih doba drevnosti potraga za božanskim i potraga za znanjem o univerzumu marširale rukom pod ruku.

Drevni Sumeri
Postojao je bog astronomije, bog hortikulture, bog navodnjavanja i sveštenici u hramovima bejahu zapisivači i tehnolozi otkrivajući ova prostranstva znanja.

Drevna Grčka
Filozofi pitaše pitanje zasto smo mi ovde, i to razvi teoriju atoma, nebeskih kretanja i ljudske etike.

Srednjovekovna Evropa
Zapadna crkva se uzdigla do pozicije vrhovne moći. Tvorac kraljeva, zemljoposjednik i pravoverac istini, crkva je preuzela na sebe da budu jedan koji zna sve. Versko načelo beše zakon. Ipak, nauka se pomerila napred i sada izazvala ovu dogmu, da je Zemlja centar univerzuma.

Kopernikus, Bruno i Galileo, svi su osetili tešku ruku crkve.

Tragedija!
[NEĆEŠ imati drugog Boga osim mene - Evolucija-]

U nemogućnosti da i dalje odbacuje nauku crkva i nauka su podelile znanje ljudska nadstojanja. Dekart je izmislio dualizam. Crkva je imala neviđeno, nauka viđeno. I materijalizam je rođen. Jedno neprijatno primirje. Naučnici više nisu bili sputani i njihova reakcija beše osvetnička. Sve neviđeno je fantazija, iluzija. Mi smo samo prosto male mašine koje se kreću u predvidljivom mehaničkom univerzumu vođeni strogim, neizmenljivim zakonima.

Crkva je uzvratila.

Bezdušni naučnici su osuđeni na pakao! Darwin se suprotstavio. Tvorac je ništa, nigde. Mi smo slučajne mutacije, prosto nosači DNK-ove nepopustljive potrage za još u besmislenom univrezumu. A u međuvremenu i nauka i religija su udarale glavom o zid. Ako je sve mehanično, a Bog je Sveti Stvoritelj, šta onda mi ljudi treba da radimo?
Nauka je kopala jos dublje u mrtvi univerzum i spotakla se i otključala misteriju. U čoškićima prostora i vremena naučnici su pronašli neizmernu energiju i zaprepašujuće misterije. Misterije koje sugerišu da smo svi spojeni, da je stvarni univerzum u osnovi nestvaran. Vreme i prostor su samo proizvod ove nematerijalnosti.
I danas, odbegli naučnici se susreću sa verskim vođama. Debate koje guraju napred randevu

nauke i duha se nagomilavaju. Kao što je 20. vek razorio vrata mehanističkom pogledu da li će 21. vek srušiti čelični zid između crkve i laboratorije?

Vaš izveštač iz DaLiSuNovostiStvarne ...se odjavljuje.

Zečija rupa i koliko duboko i koliko daleko hoćemo da odemo, je ustvari koliko daleko, koliko želiš da otkriješ svoju pravu prirodu? Alisa je otišla u zečju rupu gde je sreća Ludog Šesirdžiju. Šesirdžija je bio lud. I ideja je bila, želiš izaći iz zečije rupe nakon što si ušao. Dakle, postoje dva nivoa nauke. Postoji - postoji ljudi deo, gde odeš niz zečju rupu, i postoji deo gde proveravaš ludost svojih ideja, nasuprot rigoroznim, strogim, procesima, nalik ludačkoj košulji.

Mislim da je interesantna stvar sa naukom, interesantna stvar o fizici je da je to u osnovi nov i neobičan način u pokušajima da se uhvatimo u koštac sa svetom. Mislim da je eksperimentalni metod, koji je važan samoj fizici, veoma drugačiji posao od metoda otkrovenja, ili metoda meditacije ili nečega sličnog.

Ne mislim da je istina da na primer pristalice, naprimer, Budizma, mogu da zamisle da promene svoja verovanja na osnovu rezultata nekih eksperimenata koje ljudi rade sa elektronima. Zašto je ovaj očigledni jaz između crkve i nauke, ili između nauke i religije iznikao danas?

Mislim da su koreni toga veoma duboki, zato što verovatno ide unazad sve do osuda da nam neke od knjiga svetih pisama, poput Knjige Postajanja koja razmatra početak, ustvari govore o začecima ovoga sveta.

Sad, u suštini, bilo koji biblijski učenjak će vam reći ovo nije novost da Knjiga Postajanja nije bila namenjena da bude o početku ovoga sveta. Ali su mnogi crkvenjaci verovali da ste u Knjizi Postajanja imali stvarne vesti uživo, poput CNN-a, o počecima nastanka.

I zato ste imali mnoge ljude kroz vekove, poput čuvenog Nadbiskupa Jamesa Usshera iz Irske u 1650, koji je sabrao sve godine svih patrijarha unazad i izračunao, na svoje lično zadovoljstvo, da se stvaranje sveta desilo 4004 godine pre naše ere, 17. septembra u 9:00 sati ujutro. Ja mislim da mora postojati naučno objašnjenje duhovnosti. I mislim da nije postojalo nijedno dobro sve do skoro. Za mene jedino koje ima smisla je da svest, površne vrednosti, dobrota, istina, koje postoje na ovom osnovnom nivou prostor-vremenske geometrije, mogu uticati na naša delovanja ako smo otvoreni prema njima i povezuju nas sa drugim bićima u jedan zajednički univerzum.

KOJI K@#!* UOPŠTE ZNAMO!?

Koji k@#!*!?

Niz zečiju rupu. Nauka stvara priče po kojima živimo i nauka nam je rekla vrlo sumornu priču. Rekla nam je da smo mi neka vrsta genetičke greške, da mi imamo gene koji nas koriste, u suštini, da bi oni napredovali ka sledećoj generaciji i da mi nasumično mutiramo. Rečeno je da smo mi van našeg univerzuma, da smo sami, da smo odvojeni i da smo mi neka vrsta usamljene greške na usamljenoj planeti u usamljenom kosmosu. I to informiše naš pogled na svet. To informiše naš pogled na nas same. I sada shvatamo da ovaj pogled, ovaj pogled pojedinačnosti i odvojenosti, je jedna od najdestruktivnijih stvari.

To je ono što stvara sve probleme na svetu.

I sada shvatamo da je taj plan paradigma pogrešna, da nismo odvojeni. Mi smo svi jedno. Svi smo zajedno. Najnižem elementu našeg postojanja, mi smo povezani. I mi dakle, pokušavamo da prihvatimo i usvojimo koje su posledice toga?

Šta to stvarno znači za mene i moj život?

Potreban nam je novi duhovni milje.

Potreban nam je novi duhovni način razumevanja prirode o tome šta znači biti ljudsko biće. Zato što su stari načini, stare mitologije, stare monarhije, kralj, Bog, nasuprot starim zakonoljubivim naučničkim načinima kako se sve radi, mrtvi.

Trebaju biti pokopani. Potrebno nam je novo carstvo, nova vizija. I ja mislim da bi nam kvantna fizika, ako išta, mogla pomoći da zakoračimo u pravom smeru. Mislim da ključni aspekt ove nove paradigme, bar u medicini koja je moj mali deo, je da je svesnost stvarna i da ima uticaj. Moramo otići dalje od naših čula da stvorimo novu paradigmu. Može vrlo lako biti da, ono što se dešava u tebi, u tvom mozgu, u tvom nervnom sistemu, u tvojoj prirodi posmatranja, je kako pamćenje radi, kako um radi. Može vrlo lako biti da, šta se dešava tamo je neka vrsta posmatrač stvar međuodnosa, koja zaista pravi stvari stvarnim za tebe utičući kako ti opažaš i prihvataš realnost.

To nije menjane stvarnosti tamo van. Znaš, ti ne menjaš velike stolice ili velike kamione ili buldožere ili rekete koje uzleću. Ti to ne menjaš. Ne!

Ali menjaš kako ti preceptuješ stvari i možda kako ti misliš o stvarima, kako osećaš prema stvarima, kako osetiš svet. Beskonačna informacija, da mozak procesira u svakoj sekundi, govori nam da ima više u svetu i o ovom svetu nego što mi registrujemo. Kako god, svakog puta kada smo uronjeni u jedno iskustvo našim čulima, gledanje, mirisanje, probanje, osećanje, kao što smo mi zaronjeni čulno u našu realnost.

Ne znamo ništa o realnosti, i sva naša saznanja o takozvanoj stvarnosti oko nas su pročišćena kroz naše organe čula.

Mozak obrađuje 400 milijardi delova informacije u sekundi, ali mi smo svesni samo 2.000 tih delova. To znači da se realnost dešava u mozgu sve vreme.

Treba da pokušaš.

Kako znam šta radim?

Ja i vaza smo jedno.

Ja živim kroz moje oči.

Ja delujem u realnosti.

Ne samo u nekom nebuloznom, ništavnom, dodir - osećaj - svetu menjajućih čega god. Ako je stvarno, onda hoću da ga vidim. Oči su, u nekom smislu, kamkorder, zato što uzimaju tu informaciju i oči je pakuju, ali one nisu. Ali one nisu stvarno u stanju da ih uobliče u bilo šta sve dok ti to sve ne sastaviš zajedno. Dakle, u nekom smislu, potreban je sto urednika da stvarno sastavi celu stvar, da sklopi film o tome šta tvoj život i tvoj svet ustvari predstavljaju. Ako ustanem iz kreveta ujutro, OK, i odjednom odlučim...da ozbiljno razmotrim tvrdnju koja je zasigurno istinita tvrdnja da ne znam zaista da li moje oči rade ispravno, OK?

Zato i ne znam, iako izgleda kao da postoji čvrst pod sa strane moga kreveta, mogla bi ustvari biti litica ili nešto slično, OK? Ako nisam u stanju da složim te mogućnosti u smislu verovatnoće koju sam im dodelio, onda neću ustati iz kreveta. Izgleda mi da sam paralizovan u bukvalnom smislu te reči, OK?

Nisam...

Neću imati nikakvu ideju kako ću bukvalno izvesti taj korak. Definitivno je slučaj da mi znamo da bi moje oči mogle u osnovi da me zavaravaju u bilo kom trenutku. Imali smo iskustava ljudi ranije, podložnih halucinaciji. Čak iako mi nismo, ne znamo kako da dokažemo kao fundamentalnu stvar, da nas naše oči nikada ne obmanjuju. To je potpuno tačno. Ali, kada se odlučimo da ustanemo iz kreveta svako jutro, mi dodeljujemo verovatnoće, različitim hipotezama, koje su kompatibilne sa mojim gledanjem u pod pored kreveta. Jedna hipoteza je, tu zaista postoji pod, i zato ga ja vidim. Druga hipoteza je, moje gledanje pada je halucinacija, i dole je litica. Ustajanjem iz kreveta ujutro ti odobriš jednu od tih hipoteza kao verovatniju u odnosu na drugu. Pa, ultimativna realnost, mislim, vrlo često zavisi u velikoj

meri od toga kako je osoba registruje, i šta oni zaista misle je, da li je stvarno stvarnost našeg sveta. Ako mozak obrađuje 400 milijardi delova informacija a mi smo svesni samo njih 2.000 onda to znači da se realnost dešava u mozgu sve vreme. On je primio tu informaciju, ali opet mi je nismo integrisali. Ali ako nam je dato znanje i informacija izvan konvencionalnih, van kutije konvencionalnog, ili npr. da smo spojili kvantnu fiziku i neurofiziologiju i od mozga se traži da duboko razmisli, ili mi smo... od nas se traži da duboko razmislimo o tome i istražimo šta ako i mogućnosti i potencijale i povežemo naše znano sa našim iskustvom onoga što znamo, i ponavljamo iznova i iznova, mozak će početi da integriše dve nezavisne neuromreže i stвориće se nova vizija.

I ta nova vizija će biti kao baterijska lampa i sijajući njom ka tih 2.000 delova informacija, koje imaju veze sa našim telom i našim okruženjem i vremenom malo dalje, u mrak, ugledaćemo nešto novo.

To se zove saznanje.

Ljudi me pitaju, zašto je kvantna mehanika važna, s obzirom da je to sve to su male sitne stvarčice.

I koga je briga?

Postoje tri moguća odgovora.

Sa praktične strane, nema ama baš nikakve veze. I dalje moraš otići na posao, voziti kola i raditi sve ostalo.

Sa druge tačke gledišta, ona ustvari, ona se prožima u sve na svetu, pogotovo u svetu elektronike. Kada odeš u supermarket i kada radiš ono skeniranje na izlazu, to je kvantno mehanički efekat. Ali mislim da je važan deo onaj treći, koji je u osnovi filozofsko pitanje. Zašto su filozofi tako pasionirani u pogledu razgrađivanja pretpostavki sveta? Konačno sam shvatio. Shvatio sam kao rezultat gledanja u kvantnu mehaniku i poredeći je sa klasičnom mehanikom. One predstavljaju dva vrlo različita načina razmišljanja o načinu na koji svet radi i o tome šta smo mi. Dakle, iz klasične pespektive, mi smo mašine. A kod mašina nema mesta za emocionalno iskustvo. Nije bitno ako mašina umre. Možeš ubiti mašinu. Možeš je baciti na otpad. Nije važno. Ako je svet takav, onda će se i ljudi tako ponašati. Ali postoji i drugi način razmišljanja o svetu. Na njega je ukazala kvantna mehanika, koja je predložila da svet nije stvar nalik satnom mehanizmu, nego je više kao organizam. To je visoko među povezana orgazmička tvorevina neke vrste, koja se prostire kroz prostor i vreme. U takvom okruženju, ono o čemu razmišljam i način na koji se ponašam, ima daleko veći uticaj, ne samo na mene, već i na ostatak sveta, nego što bi to bilo da je svet klasičan. Dakle, sa vrlo bazične tačke gledišta, u kontekstu morala i etike, ono što mislim da utiče na svet.

To je mislim, u osećaju, to je zaista ključ zašto je promena pogleda na svet važna. Hajde da pričamo o subatomsom svetu. A onda ćemo pričati o tome šta nam on govori o realnosti. Prva stvar koju vam želim reći o subatomsom svetu je da je on potpuna fantazija stvorena od strane ludih fizičara u pokušaju da otkriju šta se kog đavola dešava kad oni rade te male eksperimente. Pod malim eksperimentima, mislim na veliku energiju u malim prostorima i u malim delićima vremena.

Postane zaista luckasto u tom carstvu stvari. I tako je izmišljena subatomska fizika u pokušaju da se sve to reši. Potrebna nam je nova nauka tamo dole. Zove se kvantna fizika i ona je predmet celog spektra debata i teorija, misli, osećaja, intuicija, po pitanju ; "Šta se to zbilja događa?."

Dake, sa jedne strane imali smo teoriju koja je sa konceptualne tačke gledišta, bila previše zamršena i sa druge strane, sa praktičke tačke, je bila daleko uspešnija od svega što smo do sada videli. Ovo je situacija koja proizvodi pritisak da sva istraživanja o osnovama kvantne mehanike se udaljavaju od tada. Zato što je u jednu ruku, ovo...ovo je zaista paradokсна, zamršena, konceptualno zbunjujuća teorija.

Sa druge strane, nemamo drugih opcija pored svega u odbacivanju ili zanemarivanju, zato što je to najmoćniji dokazani alat za predviđanje ponašanja svih sistema koje smo ikada uzeli u naše ruke. Univerzum je veoma čudan. Izgleda da postoje dva seta zakona koja administriraju univerzumom. U našem svakodnevnom klasičnom svetu, prosto po našim merilima veličine i vremena, stvari su opisane po Njutnovim zakonima kretanja koji su dati pre stotina i stotina godina. I oni odlično rade kod bilijskih kugli ili topovske đuladi ili gravitacije. Međutim, kad siđemo dole kod malih veličina, kad na primer odemo do, recimo, nivoa atoma, različit niz zakona preuzima primat. Ovo su kvantni zakoni, kvantna teorija, kvantna mehanika. I na tom nivou čestice mogu biti na više mesta u isto vreme. Mogu se ponašati kao talas razvučeni prostorni i povremeni. Mogu biti međusobno povezani na velikim rastojanjima. Mogu...biti unificirani u jedno kvantno stanje u jedan statem, vođeni samo jednom talasnom funkcijom. I granična linija, početna tačka, ove zavese između klasičnog sveta i kvantnog sveta je stvarno misteriozna.

Ponekad se zove kolaps talasne funkcije, zato što je u kvantnom svetu, sve u superpoziciji i vešestrukim mogućnostima. A u klasičnom svetu, ove višestruke mogućnosti izgleda da kolabiraju u jedan, definitivni izbor. Dakle, sve je na jednom određenom mestu. Kvantna mehanika je stvarno igra i prikaz informacija, igra i prikaz potencijalnosti, talasi informacija, talasi potencijalnih elektrona. I važna je, reč "potencijalno."

Ovo nije svet elektrona.

Ovo je svet potencijalnih elektrona.

Ali ti moraš postaviti pitanje, "Talasi čega zaista?"

Koje se to polje talasa?

Da li je to okean?

Ne. To je univerzalni okean.

Okean čiste potencijalnosti.

Okean apstraktnog, potencijalnog postojanja.

Mi to zovemo "unificirano polje," ili "superpovezano polje." I to je od čega smo mi stvoreni. Povezivost iznad svih stvari je osnovni činilac tkanine stvarnosti. Vrlo je komplikovano obmotati vaš um oko toga. Ali Erwin Schrodinger je rekao on je jedan od osnivača kvantne mehanike, da uvećanje, koje je ova ideja o ovoj povezivosti, nije SAMO vlasništvo kvantne mehanike, ono je ONO vlasništvo. Ono je vlasništvo kvantne mehanike, koje je čini vrlo vrlo čudnom. I čini se da se ne uklapa u naš običan svet, naše obično iskustvo, ali, u suštini, ono se uklapa.

Svi smo učeni u školi da je svet sačinjen od neke stvari, materije, mase, atoma. Atomi čine molekule. Molekuli tvore materijale. I sve je napravljeno od toga. Ali, atomi su ustvari uglavnom prazni. Na primer, ako bi ova lopta bila jezgro jednog atoma, proton u atomu vodonika, na primer, tada bi elektron koji okružuje ovo, koji bi opisao spoljne granice tog atoma, bio kod one planine tamo, grubo oko 20 milja daleko. I sve između je prazno. U stvari, univerzum je uglavnom prazan. Međutim, kada odemo dole na skali, u prazninu konačno dođemo do nivoa, osnovnog nivoa prostor-vremenske geometrije. Fina osnovna linija univerzuma, gde je informacija, gde je obrazac, šema. Zove se Planck skala. I to je tkanina univerzuma. Na tom nivou, postoji informacija koja se nalazi tu od Velikog Praska. Dakle, većina univerzuma, čak i onog od materije, je u suštini prazna. Većina ljudi misli da je vakuum prazan. Ali za unutrašnju samoizdržljivost kvantne mehanike i teorije relativiteta, zahtevano je da postoji ekvivalent od 10 do 94 grama energije mase. Svaki gram $E=mc^2$ vrsta energije.

Sad, to je veliki broj.

Ali šta to praktično znači?

Praktično, ako mogu da pretpostavim da je univerzum ravan, a sve više astronomskih podataka da je poprilično ravan, ako mogu da pretpostavim da, onda ako mogu da uzmem zapreminu ili uzmem vakuum unutar jednog atoma vodonika, to je otprilike 10 do minus 23 kubna centimetra. Ako uzmem tu količinu vakuuma i uzmem latentnu energiju u tome, postoji hiljadu milijardi puta više energije tu nego u svim masama svih zvezda i svih planeta u krugu od 20 milijardi svetlosnih godina. To je veliko, to je veliko. I ako nam svest dozvoli da kontrolišemo čak i mali fragmet toga, stvaranje Velikog Praska nije problem. Organizacije poput NASA-e, British Aerospace-a, sve pokušavaju da se povežu na ovo neverovatno, nezamislivo veliko more energije. I oni osećaju da ako bi mogli da se prikače na njega, mogli bi smo putovati u druge galaksije. Dakle oni razumeju da u praznom prostoru, postoji neverovatna energija. Najveća osnovna ideja na koju se kvantna fizika odnosi, koja nam pomaže da ovo razumemo ili čak razmišljamo o ovoj novoj paradigmi, o tome da ustvari postoji to podzemlje. Mora da bude carstvo postojanja koje nikada ne može biti dotaknuto ili viđeno, koje bubri u postojanje dajući poticaj našem razumevanju sveta.

Krutom fizikom je pokušano shvatanje fizičke realnosti, da shvati od čega je ustvari ono napravljeno, koji su suštinski građevinski blokovi života u osnovi svega toga život, univerzum curi ti kroz prste. I dođeš do zaključka koji je rastuće apstraktan. Rastuće apstraktan dok ne dođe do carstva potpune apstrakcije. A to je ono što unificirano polje ustvari jeste. To je čist apstraktni potencijal, čisto apstraktno postojanje, čista apstraktna samosvesna svest, koja raste u talasima vibracija, da bi omogućila rast česticama, ljudima, svemu što vidimo u univerzumu. Što čini stvari nisu više stvari, šta čini stvari su ideje, koncepti, informacija. I kao što rekoh, nikad ne dodiruje.

Još jedna čudna činjenica je da se objekti ustvari nikad ne dodiruju, kad vodim ovu loptu, atomi ove lopte i atomi podloge se nikada stvarno ne sretnu. Tako niko ne dodiruje ništa. Prva spoznaja u fizici koju imamo da vreme nije ono što je izgledalo da jeste, je došla sa relativnošću. To je bila prva spoznaja. Da vreme nije apsolutno. Ono nije apsolutni lenjir univerzuma. Da Svemoćni Bog nije rekao, "Jedna sekunda, jedna sekunda, jedna sekunda...jedan metar, jedan metar, jedan metar..." Ti si u gravitacionom polju.

Tvoja glava se uistinu pomera malo većom brzinom nego tvoja stopala.

Drugi zakon termodinamike kaže da stvari teku i kreću se napred. Dakle, to daje strelicu kretanja vremenu. Ali u kvantnom svetu, u mikrosvetu, drugi zakon termodinamike izgleda ne drži vodu. I stvari mogu teći unazad ili biti bezvremene. Osovne jednačine fizike imaju osobinu koja se odnosi na simetriju obrnutog kretanja vremena. A simetrija obrnutog kretanja vremena kaže da set zakona, koji su obrnuto simetrični kretanju vremena, su zakoni koji imaju sledeće pretpostavke.

Za bilo koji proces koji je u odnosu sa tim zakonima, isti proces koji ide u nazad je u istoj saglasnosti sa tim zakonima.

OK? To bi trebalo da znači...da mleko iskače iz kafe isto tako često koliko se i rastvara u njoj, da ljudi postaju mladoličniji isto tako često kao što postaju staroizgledni, da imamo isti takav pristup vi-za-vi znanja prema budućnosti kao i prema prošlosti, da delujući sada mi bi smo trebali biti u mogućnosti da utičemo na prošlost isto koliko možemo uticati i na budućnost. Sve je to pogrešno. Sve to, što je, dolazi u silan konflikt sa načinom na koji mi psihološki doživljavamo svet. Jedna od najneprijatnijih ideja još uvek, nasuprot činjenici da je kvantna fizika prisutna već dugo, je mogućnost ili smatranje da budućnost može imati uzročno posledičan efekat na sadašnjost. Verujemo da prošlost može imati uzročno posledičan efekat na sadašnjost.

Držim loptu. Ispustim je. Ona padne. Uzrokuje, efekat, kad udari u zemlju. Ali, da li bi zemlja mogla uzrokovati efekat da ja ispustim loptu? Samo je u svesnom iskustvu da izgleda da se mi pomeramo napred u vremenu. U kvantnoj teoriji mi takođe možemo ići i unazad kroz vreme.

I postoje određene sugestije koje procesiraju u mozgu koje se odnose da se svest projektuje nazad kroz vreme. Na primer, u kasnim 1970-im neurofiziolog na kalifornijskom Univerzitetu u San Francisku, zvan Ben Libet je uradio neke veoma poznate eksperimente. Libet je ispitivao pacijente koji su imali neurohirurške zahvate na njihovim mozgovima sa njihovim mozgovima izloženim dok su bili budni. Davao im je lokalni anestetik da uspava zonu lobanje i skalpa da bi se pristupilo njihovim mozgovima, i oni su bili budni, i Ben bi pričao sa tim ljudima. Ono što je radio, na primer, je bilo, stimulisao bi njihov mali prst i gledao u deo čulnog korteksa na drugoj strani koja se odnosila na to, beležeći to električnim putem i pitao bi pacijenta kad su on ili ona osećali stimulans na malom prstu. On bi takođe stimulisao i taj isti deo korteksa. Sad, pomislili bi ste, da li bi ako stimulirate mali prst, trajalo određeni period vremena da dođe do suprotne strane korteksa, tako da bi pacijent to prijavio delić sekunde kasnije nakon same stimulacije. A kad stimulirate korteks direktno pacijent bi to osetio odmah. Otkrio je upravo obrnuto. Kada bi ste stimulisali mali prst, pacijent bi to osetio odmah. A kada bi stimulisao direktno korteks, postojala je zadržka. Nakon slaganja svih podataka i ponavljanja ovog nanovo i nanovo, Libet je došao do zaključka da je mozak nekako projektovao informaciju nazad u vreme. Što je trajalo određeni period vremena da dođe do čulnog korteksa, ali je mozak projektovao to nazad u vreme, tako da je svesna percepcija bila da je stimulans bio primećen istovremeno kada se ubod stvarno desio. Postojala su određena istraživanja koja su pokazivala da kod ljudi u početku da bi pomerili ruku ili počeli da govore nešto, postoji stvarna aktivnost u određenim nervnim ćelijama mozga čak pre nego što oni postanu svesni onoga što oni pokušavaju da urade. Meni se čini da često radim stvari a onda kasnije odlučim šta želim da uradim ali sam ih ja tad već uradio.

Dakle, ono što su nas učili u školi nije onako kao jeste. I naša čula se igraju sa nama. Samo je potrebno da se zapitaš. Šta je ova realnost u kojoj se mi pronalazimo? Kvantna fizika kaže da su to sve samo talasi informacija. Da li verujem u to?

Razgovori :

Tako činim svoju magiju na terenu. Da, uvek izaberem čudnovatog dečaka za početak. Dr. Quantum kaže svako to ima. Svako to radi. I radi to konstantno, svaki put kada pogledamo.

I evo nas, deda svih kvantnih čudesa: čuveni dupli prorez eksperiment.

Da bi razumeli ovaj eksperiment, prvo moramo da vidimo kako se delovi, ili male loptice materije, ponašaju.

Ako nasumično ispaljujemo mali predmet, recimo kliker, na platno, vidimo obrazac na crnom zidu gde su prošli kroz prorez i udarili. Sad, ako dodamo drugi prorez očekivali bi smo da vidimo i drugu liniju dupliciranu na desnoj strani.

Sad, hajde da pogledamo talase.

Talasi udaraju u prorez i odbijaju se udarajući stražnji zid najintenzivnije direktno u liniji proreza. Linija svetlosti na stražnjem platnu pokazuje taj intenzitet. Ovo je slično liniji koju čine klikeri. Ali kada dodamo i drugi prorez događa se nešto drugačije. Ako se vrh jednog talasa susretne sa dnom drugog talasa, oni poništavaju jedan drugog. I tako sada je tu obrazac interferencije na stražnjem zidu. Mesta gde se dva vrha susreću su sa najvećim intenzitetom, svetle linije, a tamo gde se poništavaju, nema ničega. Dakle, kada bacamo stvari, odnosno, materiju, kroz dva proreza dobijemo ovo : dva reda pogodaka.

A sa talasima, dobijemo obrazac međudelovanja mnogo redova. Dobro, za sada. Sad, hajdemo da kvantujemo.

Elektron je mali, sićušni delić materije, kao sićušni kliker. Hajde da ispalimo snop kroz jedan prorez. Ponaša se isto kao kliker : jedan red.

Dakle, ako ispaljujemo ove sićušne delove kroz dva proreza trebalo bi da dobijemo, kao kod klikera, dva reda.

Šta? Obrazac međudelovanja.

Ispalili smo elektrone, sićušne delove materije. Ali dobijamo obrasce kao kod talasa, ne kao kod sićušnih klikera. Kako? Kako mogu delići materije stvoriti obrazac međudelovanja kao talasi?

To nije logično. Ali fizičari su pametni. Mislili su, "Možda se te male loptice odbijaju jedna o drugu i stvaraju obrazac." I tako su odlučili da ispaljuju elektrone jedan po jedan. Nema šanse da bi mogli da se sudaraju jedan sa drugim. Ali nakon jednog sata, isti obrazac međudelovanja je počeo da se pomalja.

Zaključak je neizbežan.

Jedan elektron kreće kao čestica, postaje talasi mogućnosti, prolazi kroz oba proreza, i međudeluje sa samim sobom da udari o zid kao čestica.

Ali matematički, to je čak čudnije. On prolazi kroz oba proreza i ne prolazi ni kroz jedan.

I prolazi kroz samo jedan i prolazi samo kroz drugi prorez. Sve ove mogućnosti su u superpoziciji jedna sa drugom. Ali fizičari su bili potpuno zavedeni ovim. Pa su se odlučili da vire i pogledaju kroz koji prorez on zapravo prođe. Postavili su uređaj za merenje pored jednog proreza da vide kroz koji prorez je prošao i pustili su ga da leti. Ali je kvantni svet daleko misteriozniji nego što su mogli i da zamisle. Kada su posmatrali, elektron se ponašao kao mali kliker. I proizveo je obrazac od dve linije, a ne obrazac međudelovanja sa mnogo linija. Sam čin merenja, ili posmatranja, kroz koji je prorez prošao, je značilo da je prošao kroz samo jedan, a ne kroz oba. Elektron je odlučio da se ponaša drugačije kao da je bio svestan da biva posmatran. I ovde se desilo da su fizičari zakoračili zauvek u čudan neverovatni svet, kvantnih događanja.

Šta je materija, klikeri ili talasi?

I talasi čega?

I šta posmatač ima sa bilo čime od svega toga?

Posmatrač je urušio talasnu funkciju prosto posmatrajući. Mi smo uvek posmatrač. Ali ponekad se identifikujemo sa događajem u tolikoj meri da čak izgubimo osećaj za poziciju posmatrača.

Zato se materijalisti potpuno izgube i pomisle da bi smo mogli i bez posmatrača. Fizički podaci nam govore da je jedan predmet sam po sebi ustvari pojednostavljenje za ono što nazivamo "tamo napolju." Posebno kada gledamo u atomske ili subatomske čestice, ili atomsku i subatomsku materiju u bilo kom obliku, ono što otkrivamo je kako se odlučimo da gledamo u to, ili šta izaberemo da proverimo sa tim, u stvari menja svojstva onoga za šta se mi odlučimo da postoji tamo napolju.

Da li je ovo do posmatrača i ovo što je tako intrigantno za razumevanje blesavog, uvrnutog sveta kvantnih čestica i onoga kako reaguju?

Da li je ovo onda do posmatrača?

I čak iako mi ne možemo imati kvantno polje bez naučnika koji su otišli tamo da posmatraju, i koji su to otkrivali sloj za slojem. Oni su svi posmatrači, ali se ni jedan od njih ne slaže zaključujući u svim tačkama polja, zato što posmatraju polje matematički iz različitih uglova percepcije. Mi ne znamo u kvantnoj mehanici kako da se povežemo kao posmatrači sa svetom. Mi ne znamo kako da tretiramo sebe kao posmatrače kao još jedan deo fizičkog sistema koji opisujemo. Jedini način na koji znamo da se ponašamo prema kvantnoj mehanici je da je tradicionalno formulisano, je da držimo posmatrača po strani od sistema koji opisujemo. Onog momenta kada ga ubaciš u to dobiješ sve ove paradokse. I mi smo primorani

da kažemo stvari u kvantnoj mehanici kao "Gledaj, knjiga radi to što radi zbog kvantne mehanike. I ja to vidim zato što sam tu i to vidim. I bolje bi bilo da ne pokušavate da analizirate drugi deo te rečenice u kontekstu primenjivanja kvantne mehanike u tom, zato što će da se uruši." To je razlog što postoje dva odvojena zakona evolucije fizičkih sistema, jedan koji se primenjuje kada ne gledaš u njih, i drugi koji se primenjuje kad gledaš.

Ali to je ludo.

Nema šanse da ćemo ikada uspeti da matematizujemo ili stavimo u matematičku formulu, sam čin u kom svesni posmatrač pronađe odgovor. Ljudi kažu, "Oh, merni instrumenti, snimaće ga snimiti. I eto ga. To je na traci. Snimljeno je." Zaboravili ste jedan deo jednačine: neko mora da pogleda traku. I dok neko ne pogleda tu traku, ona uopšte nije snimljena. Kada ne gledamo, to su talasi mogućnosti. Kada gledamo, tada su to delići iskustva. Čestica, o kojoj mislimo kao o čvrstoj stvari zaista postoji u takozvanoj "superpoziciji", razasutom talasu mogućih lokacija i ona je u svima njima u isto vreme. U momentu kada je proverite, ona se desi u samo jednoj od tih mogućih pozicija. Lako je stvoriti situacije gde će jednačina kretanja predvideti to, recimo, talasna funkcija "psi" određene košarkaške lopte je uniformno raspoređena svugde po košarkaškom terenu. Mi nemamo pojma kako bi izgledalo to stanje. Po zakonima kvantne mehanike, to bi trebalo da bude stanje u kom gubi svaki smisao, čak i postaviti pitanje, "Gde je košarkaška lopta?" To znači da, po zakonu kvantne mehanike, postavljanje pitanja "Gde je košarkaška lopta čiji je psi ravnomerno raspoređen po celom košarkaškom terenu?" je logičan ekvivalent npr. pitanju, bračno stanje broja pet.

OK? Nije to da ne znaš odgovor, da ne znaš da li je broj pet oženjen ili je neženja, nego da je to pitanje nekako radikalno neprikladno na prvom mestu. Broj pet nema bračni status. Nema tu šta da se pita. I slično, košarkaška lopta čija je talasna funkcija ravnomerno raspoređena po čitavom košarkaškom terenu, ne bi imala poziciju o kojoj bi se uopšte mogli raspitivati. Sad... prevara u problemu merenja je prosto ta, iako Schrodingerova jednačina predviđa pod određenim okolnostima, okolnostima koje u osnovi znamo kako da reprodukujemo u laboratoriji da bi košarkaška lopta trebala doći u takvo stanje, stanja gde bi prestalo da to bude bilo kakva činjenica, bilo kakvo smisljeno pitanje o tome gde su te lopte. Ali ipak, kada pogledamo na košarkaški teren u takvim situacijama, mi bespogovorno vidimo ili loptu ovde ili loptu tamo, ili loptu tamo. Činjenica da vidimo loptu na jednoj određenoj lokaciji nasuprot viđenju lopte u nekom naučno fantastičnom stanju, za koje čak i ne možemo zamisliti kako izgleda gde prestaje da postoji pitanje o tome gde je njena lokacija. Činjenica da je uvek vidimo u nekoj konačnoj lokaciji je izraženo kršenje ovih jednačina kretanja. I tu je tačno mesto gde se pojavi problem merenja.

Kada posmatraš, stvari se događaju. Kada ne posmatraš, ne događaju se.

Superheroji koriste superpozicije sa svetom koji sadrži potencijalne moguće stvarnosti dok ne izaberemo. Heroji biraju ono što žele, da budu na mnogo mesta odjednom, da doživljavaju mnoge mogućnosti sve odjednom, i onda da se odluče za jednu.

Pitanje je, koliko daleko niz zečiju rupu želiš da odeš?

Tvoj sopstveni um stvara višestruke mogućnosti u tvojoj podsvesti. Superpozicije mogućnosti su u tvojoj podsvesti. Hoću reći, možeš biti svestan tih mogućnosti, ali one postoje, mislim, u superpoziciji višestrukih mogućnosti, koje će se nakon nekog vremena sve kolabirati u jedan ili u drugi projekat ili plan u budućnosti ili skovati misao ispred nje same.

Dobar pogodak.

Ali pra, pra, pra deda zbuckane kvantne čudnovatosti je zakačenost. Ako simetrija obrnutog vremena uništi smisao vremena, onda zakačenost slama naše poimanje prostora. Dva objekta, dva elektrona stvorena zajedno su zakačeni. Pošaljemo jedan na drugu stranu univerzuma. Sad, uradimo nešto jednom i drugi reaguje istovremeno. Istovremeno. Dakle, ili informacija putuje beskonačno brzo, ili u stvarnosti, oni su i dalje povezani. Oni su zakačeni. I pošto je

sve bilo umreženo, u trenutku Velikog Praska, to znači da se sve i dalje dodiruje. Prostor je samo konstrukt koji daje iluziju da postoje odvojeni objekti.

Da li smo sad sišli dovoljno duboko u zečiju rupu?

Sada možete videti u brojnim laboratorijama u Sjedinjenim Državama objekte koji su dovoljno veliki da se mogu videti golim okom i oni su na dva mesta u isto vreme. Možete ih ustvari čak i slikati. Sad, pretpostavljam da ako bi ste pokazali tu fotografiju, ljudi bi rekli, "Oh. Strava. Evo ga fini balončić obojenog svetla, i vidim tu je znaš, delić toga ovde i drugi delić, dakle imaš sliku dve tačke. Šta je tu sad strava?" Superpozicija je pre detekcija. Ono o čemu sam govorio u filmu je post detekcija. Sad, pod normalnim okolnostima jedan objekat, jednom kada je otkriven, je samo u jednoj poziciji. Ipak, postoje stanja materije, koja su sada stvorena, u kojim objekti mogu biti u višestrukim pozicijama istovremeno, ne samo u dve, nego u stvari, čak do 3.000 pozicija. Prvi od ovih objekata su nazvani Bose-Einsteinovim kondenzatima. I oni su jedna talasna funkcija što znači da su svi oni jedna čestica, ali ipak iako su oni jedna jedina talasna funkcija, talasna funkcija ima višestruke pozicije. Ti kažeš, "Pogledaj pravo u komoru. Možeš ga videti baš tu." "Vidim dve stvari tu." "Ne, ne. To nisu dve stvari. To je jedna stvar. To je ista stvar na dva mesta." Škakljiva stvar je to da je to i dalje jedna talasna funkcija. To nisu 3.000 odvojenih talasnih funkcija. To je jedna talasna funkcija. Dakle, to je jedna čestica. Nisam siguran da bi ljudi širom otvorili usta zbog toga, zato što mislim, ne mislim da ljudi uistinu veruju u to. I ne mislim da ljudi kažu, "Ma, lažeš," ili "Oh, naučnici su zbunjeni."

Mislim, da je to toliko misteriozno da čak i ne možeš razumeti koliko je to zadivljujuće. Jedna čestica u 3.000 različitih lokacija. Sad, ako bi ste da izmerite jednu od njih da li bi težili 1/3.000 delova?

Pa, ne možeš izvagati jedan od njih.

Zašto?

Zato što je to jedna čestica. Ona je samo. To je jedna nedeljiva čestica. Ali ako je na različitim mestima, ne možeš li postaviti vagu ispod jednog? Ne, to je neodvojivo. To nije - to je škakljivi konceptualni dio koji... To nije 3.000 odvojenih delova. Čak iako izgleda tako? Tačno. Možeš na to tako gledati - ne možeš zaista videti onaj sa 3.000 pozicija. Možeš videti jednostavnije koji imaju dve ili tri ili četiri. I možeš videti... možeš videti...

To je da ga tako nazovem, ako odete ne internet videćete fotografije tih. Videćete te male tačkice koje plutaju u prostoru. To su različiti delovi jednog predmeta. Oni nisu razdvojeni. To nisu četiri različita predmeta, ili šest različitih predmeta. To je jedna talasna funkcija. To je jedan predmet. To je prava glavolomka, zar ne? 'Jer kad misliš o tome, ti samo...

Čekaj malo. Ne, ne, ne. Oni su ovde, ovde, ovde. Pa je tu očigledno jedan, dva, tri. Ne, ne možeš odvojiti jedan od ostalih. Ako pokušaš da odvojiš jedan od drugih čitava stvar će prosto nestati. I tada, još dalje, gledali ste Zvezdane Staze i šta sve još. "Beam me up, Scotty." "Beam me up, Scotty." Tako da to sve izgleda otprilike "Oh, pa, šta to stvarno znači?" Ali moraš zaista stati i pomisliti šta to znači. To je isti predmet i on je na dva mesta istovremeno. Ljudi zadrhte u laboratoriji, i naljute se oko nečeg i odu na ručak i odu kući i žive svoje živote, kao da se ništa bukvalno neverovatno ne dešava, zato što je to način na koji i moraš da to prihvatiš. Ali ipak, tu je ta potpuno neverovatna magija koja se dešava pravo ispred tvojih očiju.

Uzeli smo dve obične crne kutije. Unutra je vrlo prosto električno kolo sa nekoliko dioda, oscilatorom, programom, nešto otpornika i kondenzatora. U suštini, to je to. Umotali smo jedan u alumunijumsku foliju. I stavili u uzemljen Faradejev kavez. Drugi je postavljen na sto oko kog su sedili četiri vrlo kvalifikovana meditatora, visoko unutar sebe organizovane individue. I oni su ušli u duboko stanje meditacije. Pročistili su okruženje. Napravili su to u

osnovi svetim prostorom koristeći svoje umno pročišćavajuće procedure i njihove namere. I onda je jedan od četvoro progovorio određenu nameru ka ovom uređaju. Namera je da se utiče na određeni ciljani eksperiment. Moglo bi biti da se poveća pH pročišćene vode za jednu celu pH jedinicu ili da se smanji vrednost pH za jednu celu pH jedinicu. Koristili smo ove uređaje na svim tim eksperimentima i bili uspešni u ogromnoj meri. U meditativnim procesima nakon što jedan izgovori određenu nameru, i ona je podržana na razne načine od njih četvoro na otprilike 15 minuta. I onda tako i bude. To bude ostavljeno. I onda, pomoćna namera je pokrenuta da se ureže taj događaj u taj uređaj. Uzmemo jedan od tih uređaja, koji ima alu foliju. Stavimo ga u meko pakovanje. Stavimo ga u FedEx pakovanje. Pošaljemo ga 2.000 milja daleko u laboratoriju koju smo koristili gore u Minesoti. I kad paket stigne tamo, on odlazi u svoj električno uzemljen Faradejev kavez. Sledećeg dana, uradimo isto i sa kontrolnim. Eksperiment teče. I u suštini neko izvadi uređaj napolje, postavi ga pored eksperimenta u krugu od 15 - 30 centimetara i uključi ga na određeno vreme.

To je to. Sad, shvatili smo nakon nekog vremena da je postojao i još jedan faktor. Shvatili smo da se korišćenje ovih mi ih zovemo električni uređaji sa utisnutom namerom.

Kontinualna upotreba ovog, nekako utiče na prostor, do nekog višeg nivoa skladnosti, i mi počnemo da dobijamo novi fenomen. To je, rad samog uređaja. To jest, pH koji je normalan, počne da raste jednu celu pH jedinicu ako je to bilo utisnuto, ili počne da pada. Ako odeš jednu punu pH jedinicu ili dalje, ti si mrtav.

Hoću reći, to tako znači za čoveka.

REG mašine - generatori slučajnih brojeva (random event generators) su elektronski bacači novčića.

Jedna vrsta eksperimenata sa generatorima slučajnih brojeva koja je sprovedena mnogo, mnogo puta, stotine puta u toku prošle četiri dekade ili slično, otprilike od 1960-tih, je bila slučajni generator koji samo proizvodi sekvence slučajnih delića. Nule i jedinice. Kao bacanje novčića. I vi bi ste prosto zamolili nekog da pritisne dugme. Mašina bi proizvela 200 delića i vi bi ste ih zamolili da prosto kažu, "Pa, probaj da proizvedeš više jedan delova nego nula delova." I onda uzmete celokupno iskustvo u literaturi, sve od stotina eksperimenata koji su rađeni, možete zapitati prosto pitanje: Da li je imalo veze to što su ljudi pokušavali da to poguraju prema jedinicama ili da poguraju prema nulama? I krajnji odgovor je, da to ima veze.

Da je na neki način, namera u korelaciji sa operacijom, sa rezultatom ovih generatora slučajnih brojeva, kao na primer da želite više jedinica, nekako, generatori proizvedu više jedinica. I kad pričaju o tome u kvantnoj fizici s obzirom da je to posve proizvoljan i slučajan proces, ono što ne računavaju je neobični efekat ljudske misli, ili ljudske namere. Kad je trajalo sudjenje O.J. Simpsonu, mnogo je ljudi gledalo televiziju zbog drame u sudnici koja se odvijala. I Radin je opazio da mora da postoji mnogo namera koje su se dešavale u vremenu kada je drama u sudnici bila jaka. I zaposlio je gomilu psihologa koji su pratili tu dramu u sudnici. I isto vreme Radin je izučavao ponašanja generatora slučajnih brojeva. Ali tada Radin je otkrio da kad god su intencije u sudnici bile jake, tada su i devijacije ovih generatora slučajnih brojeva u odnosu na slučajnost postajale veoma visoke. Ovo vodi prirodno da se zapitamo, da li ljudi...Da li ljudi utiču na svet realnosti koji oni vide? Možeš se opkladiti u to. Svako od nas utiče na realnost koju mi vidimo. Čak iako se pokušamo sakriti od toga i glumiti žrtvu, mi svi utičemo.

Naša izložba u podzemnoj železnici nam dolazi iz Japana i od gospodina Masaru Emotoa. Gdin Emoto je postao užasno zainteresovan u molekularnu strukturu vode i šta na nju utiče. Sad, voda je najbolji receptor od četiri elementa. Gdin Emoto je mislio da bi mogla reagovati na nefizičke događaje. I postavio je seriju izučavanja, primenio mentalnu stimulaciju i fotografisao je pod mikroskopom. Za jedan uzorak vode, ispustimo oko 5 kubnih centimetara

na svih 50 petri() sudova. Onda uzmemo tih 50 petri() sudova i zamrznemo ih u frizu na minus 25 stepeni Celzijusa na oko tri sata. Tad stavimo te smrznute uzorke u frižider koji je podešen na minus pet stepeni Celzijusa, gde je već namešten mikroskop sa kamerom. Tu, fotografišemo svaku od 50 vodenih kapi posebno. Prvo fotografišemo vodu u koju nismo dodali bilo kakvu informaciju. Onda, uzmemo vodu sa informacijom i uradimo istu proceduru koju smo upravo opisali. Uzmemo ranije i kasnije fotografije i uporedimo razike. Kada smo projektovali osećanja ljubavi i zahvalnosti vodi, ona je stvorila najlepši kristal. U vremenima kao što su ova, ja mislim da je voda u miru. Ova prva fotografija je fotografija vode uzete sa Fujiwara brane. A ova slika je ta ista voda nakon što je dobila blagoslov od Budističkog Zen monaha (finiji kristali). Sad u ovoj sledećoj seriji fotografija Gospodin Emoto otkucio je ove reči zalepio ih na flaše sa destilovanom vodom i ostavio ih da prenoće. Ova prva fotografija je slika čiste, destilovane vode, osnova nje same. Ove sledeće fotografije, su kao što možete videti, svaka drugačija. Ovo je "Chi of Love." [Dah života] Idemo ka "Hvala." I možete videti gde je to zalepio na flaši ovde. Sada, gđin Emoto govori o misli ili nameri, kao glavnoj sili u svemu ovome. Nauka o tome kako to stvarno utiče na molekule je nepoznata, osim molekulima vode, naravno. I zaista je zadržavajuće kad imate na umu da je 90% naših tela voda.

Čini da se zapitaš, zar ne?

Ako misli to mogu uraditi vodi, zamisli šta naše misli mogu uraditi nama.

Jedan od najinteresantnijih eksperimenata sa generisanjem slučajnih brojeva pojavio se kada je zaista bio van svog vremena. Neki istraživači na Princetonu i neki drugi odlučili su se da bi voleli da probaju da li možemo uticati na generator slučajnih brojeva nakon što je već izbacio brojeve. I tako su pretvorili, umesto da imaju kompjuter sa vizualnim ekranom imali su kompjuterizovanu situaciju što su bile audio trake. I imali su ih sa pucketanjima u levom uvetu i pucketanjima u desnom uvetu. I već su imali snimljenu traku bez da ju je iko preslušao tako da je mašina već završila. Stavili su je u vault, a onda su dali traku, već snimljenu traku, učesniku i rekli : "Ondesi kući. Hoću da je preslušavaš i hoću da učiniš da ima više klikova u levom uvetu nego u desnom uvetu, pošalji joj svoju nameru." I osoba je to uradila. Dobili su traku nazad i pustili je i gledali i motrili, i pustili su i onu iz skrovišta takođe i otkrili su da su obe trake bile identične i obe su imale više levih klikova nego desnih.

Dakle, šta se dešavalo ovde?

Pa, nije bilo kao što je zamišljano da osoba koja je bila učesnik je zaista uticala na traku u momentu preslušavanja trake. Negove misli i njegove intencije su se pomerile nazad niz vremensku liniju i uticale na to u momentu kada je traka stvarana. Većina ljudi ne utiče na stvarnost na konstantan, trajujući način, zato što ne veruju da mogu.

Na koji god način posmatramo svet oko nas je ono što nam se vraća. I razlog zašto mom životu, na primer, nedostaje zadovoljstvo, sreća, ispunjenje, je zato što mom fokusu nedostaju upravo te iste stvari.

Ako smo žrtve, trebali bi smo se zapitati, "Imam li ja mentalitet žrtve?"

Ako se kontinualno susrećem sa nesrećom i nezgodama i tragedijom, možda je to zbog toga što je moj mentalitet u suštini naštelovan da prihvata da je ovo ono što je život, i tako se i dešava.

Sad, zašto ne mogu postići te stvari?

U osnovi, kroz nedostatak fokusa. Prosečna osoba izgubi svoju pozornost svakih šest do deset sekundi u minuti. Kad se neko želi fokusirati namerno onda želiš da bude jednostranost uma. To je razlog zašto neka stara okultna učenja uče ljude da se fokusiraju na plamen, plamen šibice, u suštini da bi naučili da dovedete svoju pažnju u vrlo oštar kanal, da bi gustina energije postala veća.

Um je strukturiran u slojevima, isto kao što je univerzum strukturiran u slojevima, od površnog do potpunog. I ako koristimo um na vrlo jednostavnom nivou obične misli, imamo vrlo malo sile / snage. Možemo jedva mrdnuti i trun prašine preko stola bez korišćenja naših ruku. Tako slaba može biti svest. Ali na najdubljem nivou svesti, svest stvara univerzume. Ali mi se uvek onda pitamo, zar mi ne kad poželimo za sve one da mogu izlečiti dodirom i da vaskrsnu mrtve i da stvore krišku hleba u našim rukama.

I mi se uvek pitamo zašto mi to ne možemo. Ali nikada ne možemo pitati pitanje za koje već unapred ne znamo odgovor. A odgovor je, zato što ne verujemo da to možemo, i to se kosi sa našom agendom naših ličnih ovisnosti koje nas definišu. Nikada nismo imali dovoljno vremena da brinemo o bilo kom drugom osim o našim emotivnim ovisnostima i potrebama.

Zašto smo ovde?

Ako misli to mogu uraditi vodi, zamisli šta naše misli mogu uraditi nama samima. Pomisao o tome od čega su napravljene misli.

Postoji li tvar koja čini misao?

Ovo je san što sanjam.

Isto kao što u snu ti sanjaš, različiti likovi mogu iznići i doći pred tebe i pričati s tobom i sresti te. Moguće je doći do drugog nivoa snevanja gde možeš postati svaki od likova koje sanjaš. Možemo ići unazad i unapred kroz vreme. Vreme je relativno. Ono ide unazad kroz vreme. A onda napred kroz vreme. Vreme nije apsolutno. Informacija. Simetrija obrnutog toka vremena. Naravno da možemo ići nazad i napred kroz vreme. Da li sve realnosti u kvantnom polju postoje u isto vreme?

Stvarni događaj iskustva. Bukvalno postoje različiti svetovi u kojima živimo. Postoji mikroskopski svet koji vidimo. Postoji svet van naših ćelija. Postoji svet van naših atoma. Svet našeg početka i jezgra. Ovo su sve potpuno različiti svetovi. Imaju sopstveni jezik. Imaju sopstvenu matematiku. Nisu samo manji. Svaki je potpuno različit, ali su komplementarni. Zato što sam ja moji atomi, ali ja sam i moje ćelije. Ja sam takođe moja mikroskopska fiziologija. Sve je to istina. Postoje samo različiti nivoi istine. Najdublji nivo istine otkriven naukom i filozofijom je fundamentalna istina o jedinstvu. Na najdubljem subnuklearnom nivou naše realnosti vi i ja smo bukvalno jedno... jedno... jedno.

Ovo je postepeno vodilo ka nekim idejama da postoji nevidljiva veza između svega. Fizičari su ovome dali ime. Oni to zovu "zakačenost, umreženost." Kako je to Ajnštajn predstavio, on nije verovao da kvantna mehanika može biti istinita, zato što je to zahtevalo da postoji neka sumnjiva akcija u daljini. To je bio njegov izraz. Ono što je mislio je da kad imamo naš uobičajeni osećaj o tome šta predstavlja tkaninu stvarnosti, izgleda da su ova dva mesta potpuno u prostoru, odvojena su i nikad se neće dva sresti.

Ali u stvari, to nije istina. Na nekom dubljem nivou koji ne možemo sagledati našim očima veoma jasno, dva mesta u prostoru su isto. Ona su kolocirana, (za)jedno postoje. Dakle, ako to zamislimo zdravog razuma, na način na koji zdrav razum znači šta vam vaša čula kažu o svetu, ako je to način po kom je svet konstruisan, onda stvari kao vidovito i mistično iskustvo nemaju nikakvog smisla, zato što sva poenta vidovitog i mističnog iskustva koja ih čini čudnim, je osećaj da postoji nekakva veza sa onim što se dešava u tvojoj glavi i sa stvarima drugde, drugde u prostoru i u vremenu.

Dakle, ono što omogućava ovakav pogled kvantne mehanike, je način na koji možemo uobličiti i smestiti ova čudna iskustva. I on ga prepakuje iz nekako magične informacije koja mi ulazi u glavu od signala ili neke vrste sila u drugačiji pogled, koji je na način koji imaš, da, jeste ovde, ali je takođe i razasut kroz prostor i vreme.

I kad sam u mogućnosti da dobijem telepatsku informaciju od nekog udaljenog, to nije zbog toga što sam nekako skoknuo do tamo i uzeo je, već zato što je na nekom dubokom nivou moja glava i glava neke druge osobe kolocirana. Postajemo umreženi sve vreme dok

telepatski komuniciramo. Ta iskustva su tako jaka. Bukvalno mogu pročitati tvoje misli. Ako postanem zakačen sa tobom. I takve stvari se događaju. Postoje eksperimenti rađeni na daljinu. Postoje čak i sada eksperimenti da kad gledaš munje ili fleševe svetlosti i tvoj moždani potencijal pokupi potpis tih fleševa svetlosti, što se zove "pobuđujući potencijal" koji može biti izmeren EEG mašinom povezanom za tvoj mozak.

A ja sedim ovde. Nema fleševa svetlosti. Ne mogu te videti. Ali, ipak, moj moždani potencijal, zato što sam u korelaciji sa tobom u kontekstu namere. Imam nameru da direktno komuniciram sa tvojim iskustvima. Ta namera proizvodi kod mene daje mi mogućnost imanja simultanog sličnog potencijala u mom mozgu.

To je prvo radio Jacobo Grinberg na Mexicom univerzitetu, i sada je ponovio Peter Fenwick u Londonu.

Dan bi trebao da bude zora. Trebao bi da bude početak velike misli.

Probudim se ujutro, i ja svesno kreiram svoj dan način na koji želim da se dogodi. Sad, ponekad, zato što moj um proverava sve stvari koje moram uraditi, potrebno mi je malo vremena da se sve slegne i da dođem do momenta gde ja stvarno, sa namerom kreiram svoj dan. Ali evo je stvar. Kada stvaram svoj dan, i niotkud, male stvari se dogode koje su toliko neobjašnjive. Ja znam da su one rezultat procesa moje kreacije.

I što više to radim više gradim neuromrežu u mom mozgu, u kojoj prihvatam da je to moguće daje mi moć i podstrek da to uradim sledećeg dana.

I mi svi stvaramo svoje realnosti i mi to radimo jer mi smo posmatrač.

Mi smo svi sopstveni posmatrači naše sopstvene realnosti.

I svaka od naših individualnih svesnosti stvara našu individualnu realnost na najzačudjući način.

Moj sin, Evan, fizičar, kaže da je to jedna dodatna stvar. Ako se ja držim jedne realnosti, a neko drugi se drži druge realnosti. Hoću da kažem, danas popodne je Super Bowl (finale američkog fudbala). I realnost koje se drže Eaglesi je drugačija od realnosti koje se drže Patriote. I samo jedna od tih realnosti će biti stvarna realnost.

Tako, ti ima malo additive, i tu su interference obrasci. Ako držimo kvantnu fiziku i razumevanje veoma jednostavno za prostu osobu da naše posmatranje ima direktan uticaj na nas svet. Ja mislim da ako sve ovo držimo na jednostavnom nivou, onda bi ljudi mogli otpočeti da se bave početkom vežbanja veštine posmatranja.

Vidite, subatomske svet reaguje na naše posmatranje, ali prosečna osoba izgubi svoju pozornost svakih šest do deset sekundi u minuti. Dakle, to ne ostavlja mnogo prostora za nas period pozornosti.

Pa kako može veoma veliko jemčiti na nekoga ko nema mogućnost da se čak fokusira i koncentriše?

Možda smo samo loši posmatrači.

Možda nismo ovladali veštinom posmatranja i možda to jeste veština.

A možda smo toliko ovisni o spoljnom svetu i toliko ovisni o stimulansima i reagovanjima spoljnog sveta, da mozak počinje da funkcioniše iz pozicije reakcije umesto iz pozicije kreacije.

Ako nam je dato odgovarajuće znaje i odgovarajuće razumevanje i ako su nam date odgovarajuće instrukcije, trebali bi smo početi opažati merljivu povratnu informaciju u našem životu. Ako uložiš napor da sedneš i osmisliš novi život, i učiniš to najvažnijom stvari, i provedeš vreme svakoga dana hraneći to kao što baštovan hrani seme, ti ćeš proizvesti plodove.

Mi pokrećemo holodek.

Mi, kolektivno. Ono je tu.

Ima takvu fleksibilnost da sve što možeš zamisliti, ono će stvoriti. I ti saznaš. Mislim, tvoja intencija čini da se stvori ova stvar, jednom kada si dovoljno svestan.

Da, i šta je onda svesnost?

Šta je svesnost?

Pa, svesnost je stvar koju je jako teško definisati.

Šta je svesnost?

Odakle dolazi?

Ljudi pokušavaju da objasne svesnost i pokušavaju da otkriju šta je to ustvari, šta to znači za nas kao ljudska bića, zašto je uopšte imamo. Jednostavan način objašnjenja je da to ima veze sa budnošću i posebno, svesnosti samog sebe.

To je kako, barem mi, kao ljudska bića, imamo samosvesnost, tako da kad pogledamo u ogledalo, mi prepoznamo da gledamo nas same a ne neku drugu osobu ili životinju. I da li mislite da će to nauka bolje razumeti nego da žonglira sa vrućim krompirom zvanim svesnost, tu ima toliko mnogo kultno religiozne ustajale magije zakačene za to?

Svest je izostavljena iz jednačina fizike u suštini, kao i iz kvantne fizike, zbog vrlo jednostavnog razloga : Lakše je raditi stvari tako.

Svest (svesnost). Imamo veću muku definišući je. Za mene, svesnost je nusproizvod duha na ulasku u gustinu stvari. Ali mi imamo dug, dug put razvoja, pre nego što dođemo do faze kada to bude imalo smisla za nas da zapitamo pitanje : Da li ćemo znati Boga?

Većina ljudi zamišlja Boga kao veliku figuru na nebu sa belom bradom, koji nadzire ljudsku rasu iz visina. Oni nas vide ovde na Zemlji kao u nekoj vrsti neutranog terena za testiranje gde nas je Bog smestio neko vreme, i Bog nas gleda odozgo, beležeći rezultat na svom laptopu, shodno tome da li se mi ponašamo po njegovim zamislama, ili ukoliko ga "vređamo," kako je to rečeno.

Apsolutno nečuvena ideja.

Kako bi smo mi mogli uvrediti Boga onu vrstu Boga u koju ljudi veruju?

Kako bi to moglo uopšte biti njemu važno?

Kako bi to iznad svega imalo veze, da bi on mogao pronaći tako ozbiljnu situaciju, da bi nas mogao osuditi na večnost patnje?

Ovo su bizarne (nastrane) ideje.

Ali, očito, dobro se drže na strahovima i ograničenjima i nesigurnostima ljudi, što je razlog zašto religija može biti korišćena tako efikasno, bilo namerno ili drugačije, na tim nesigurnostima. Ljudi stanu u red i vrstu vrlo spremno kad im se preti ovim kosmičkim rečenicama večite kazne.

Kako smo sa Deset Zapovesti uopšte mogli stvoriti um, koji bi mogao premašiti prostor i vreme?

Ne, mi smo previše zauzeti proveravanjem stanje naših emocija da bi smo ikada sanjali o beskonačnim mogućnostima.

I možda je to glavna zavera.

Iako su možda date osobe mogle odavno odbaciti zamke religije, oni i dalje žive u kalupima religije. A da čak i ne znaju to, ali njihova cela koncepcija o tome kako funkcioniše realnost, je sva stvorena kalupima religije. Dakle, dok to ne izbacite iz svog sistema, ne možete nikad postići napredak iz perspektive evolucije.

Jedan od problema sa organizovanim religijama je taj da postoji taj osećaj odvojenosti, da je jedino dobro biti protestant, ili za ljude koji su katolici da su jedini ljudi koji poznaju pravi put. I ja sad mislim da, naše trenutno razumevanje kvantne fizike je ovo razumevanje potpune

jedinstvenosti. I to da moramo rafinirati našu duhovnost iz osećaja jedinstvenosti. Ovo je suštinsko putovanje duhovnosti kad postavimo pitanje, "Zašto se osećam odvojenim sve vreme?"

Kad govorimo o Bogu uvek prizovemo ideju bradatog starca koji sedi u oblaku, koji sudi, posmatra, kažnjava, nagrađuje ili izdaje naredjenja. Jednom kada si na tom putu, tada si potpuno van puta duhovne evolucije i razvoja. Najveća molba od svih molbi za ljude koji ne žele da odrastu, ali žele da se veliki roditelj na nebesima brine o njima, je pitati Isusa da to uradi za njih.

Samo ako dam svoje poverenje Isusu, on će me spasiti od mojih grehova i brinuće o meni i sve će biti dobro. Pa, Isus ne može pojesti moj ručak umesto mene, i Isus se ne može roditi umesto mene. I niti me Isus može spasiti.

Zato što ono o čemu mi u suštini pričamo u stvarnom kontekstu, nije biti spašen od bilo koga Boga ili nečeg drugog. Svi mi govorimo o ličnoj evoluciji. Jedini razlog zašto postoji ovisnost o religiji je neki način izlaska iz greške. Da li to umanjuje veličinu Boga?

Ne. To ustvari otvara barikadu i omogućava Bogu da bude večan, apsolutan. Zakoni koji su nam dati su isti zakoni kao oni dati ljudima na Siriusu [zvezda udaljena 8,6 svetlosnih godina]. Dati nam od ljudi u Rose Univezumu, [anticko mesto, mesto gde sanjamo] ili u "R" Univerzumu.

Znate, i vas Hubble teleskop je konačno video galaksije neizmerljive lepote, koje u našim srcima i u našim mislima mi želimo zauzeti.

Uzbudljivo je susresti se sa bićima uzvišenijih umova ili nižih umova.

I gde se to završava?

Ne završava se.

Ne završava se.

Ne želimo da prihvatimo odgovornost. Ne želimo da prihvatimo našu veličinu. Tako da je vrlo lako za bilo koji sistem razmišljanja, religiozni ili neki drugi, koji naiđe usput vrlo je lako da igra na tu kartu, da igra na naše nesigurnosti da nas uveri da je sve dobro, i da ćemo svi biti zbrinuti.

Mi se u to umotavamo.

Tako, nemojte kriviti religiju.

Krivite naše sopstvene nesigurnosti koje su dozvolile religiji da buja i koje su omogućile toliko različitih sistema razmišljanja, koji obesnažuju to napredovanje kroz ljudsku istoriju. Zato ne možemo izaći iz toga.

Doživljavanje nečega u sadašnjem vremenu, što je okidač, nečemu što je za nas nabijeno emocijama. Tako, sada, mi smo postali čak i više odvojeni iz realnosti koja stvarno jeste. Nov san, kao munje i gromovi u našoj glavi, i njeni električni udari kroz naše sinaptičko nebo u zemlju našeg postojanja stvara hemijsku kaskadu u našem telu, koja priprema naše telo za izazov, postizanje, slasnog iskustva emotivno.

Ali nećemo imati nikakvog izazova, odista, nećemo imati nikakvo "uživanje", ako prvo nismo imali taj hologram i te hemikalije koje su nas učinile, i radije, promenile nas od zastrašene jedinice u neustrašive celine u potrazi za snom. Frontalni režanj je krunsko dostignuće ljudskog mozga. Frontalni režanj, ovaj frontalni režanj nam omogućava "raspoznavanje" da promenimo naše misli. Kroz radnju nervnog sistema, i specifičan nači na koji to implementira kvantni efekat vrlo specifičan, određen način, ne uobičajen, ne zbunjujući, ne neprecizan, tako da apsolutno otvara vrata za to da slobodna volja postoji kao mogućnost, što ne krši moderna naučna načela.

I to je trajno...do jedne granice sa ljudskom subjektivnom impresijom da mi imamo slobodnu volju, što nas odvaja od svih drugih vrsta to je proporcija našeg frontalnog režnja i ostatka mozga.

Frontalni režanj je oblast mozga koja je odgovorna za čvrstu nameru, za donošenje odluka, za regulisanje ponašanja, za inspiraciju. To je sedište onoga što nas uslovljava da uzimamo informacije iz naše okoline i procesiramo ih i pohranjujemo u našem mozgu da bi smo donosili odluke ili birali, koje su drugačije od odluka i izbora koje smo činili u prošlosti. Mozak je sačinjen od sićušnih nervnih ćelija koje se zovu neuroni. Neuroni imaju sićušne ogranke koji strče i spajaju se sa drugim neuronima čineći neuromrežu. Svako mesto gde su spojeni je integrisano u našu misao ili sećanje. Sad, mozak stvara sve svoje koncepte po zakonima asocijativne memorije.

Na primer, ideje, misli ili osećanja su sva konstruisana ili međupovezana u ovoj neuromreži i sva imaju moguću vezu jedno sa drugim. Koncept osećanja ljubavi, na primer, je pohranjen u ovoj silnoj neuromreži. Ali mi gradimo koncept ljubavi od mnogo različitih ideja. Neki ljudi imaju ljubav povezanu sa razočaranjem. I kad misle o ljubavi, oni doživljavaju sećanje na bol, tugu, ljutnju, i čak bes. Bes može biti povezan sa povredom, koja može biti povezana sa određenom osobom, koja je opet povezana sa ljubavlju.

Na svako posmatranje se može gledati kao na kvantno merenje. Ovo kvantno merenje proizvodi sećanje. Mi uvek osetimo nešto nakon odbleska u ogledalu sećanja. Ovaj odblesak u ogledalu sećanja je taj koji nam daje osećaj "sopstvenosti" - ko ja jesam.

Mozak ne poznaje razliku između onoga što vidi u svom okruženju i onoga čega se seća, zato što se tada iniciraju isti specifični delovi neuromreže. Znamo fiziološki da se nervne ćelije koje zajedno reaguju zajedno i povezuju. Ako nešto uobičajavate opet i ponovo, te nervne ćelije imaju dugoročan odnos.

Ako budete ljuti svakog dana, ako budete iznervirani svakog dana, ako patite svakog dana, ako pravite razloge za sprovođenje sebe u žrtvu u svom životu, vi prepisujete i dodatno integrišete svoju neuromrežu, i ta neuromreža sada ima dugoročan odnos sa svim onim drugim nervnim ćelijama koje se zovu identitet.

Takođe znamo da nervne ćelije koje više ne saraduju i ne ostaju povezane. One gube svoju dugoročnu povezanost, zato što svaki put kada prekinemo proces misli koji proizvodi hemijsku reakciju, svaki put kad ga prekinemo, te nervne ćelije koje su povezane jedna sa drugom, počinju da prekidaju dugoročnu vezu.

Ako uobičajavamo naše mentalne vežbe i našom veštinom postanemo sposobni da to radimo, desiće se da će određeni spojevi u mozgu rasti kao rezultat našeg napora. Postaćete lakše da radimo to, drugim rečima. Ako prihvatimo tu ideju, ona će nam omogućiti da odemo nazad sledećeg dana i uradimo to sa više sigurnosti i više prihvatanja.

To u suštini nije drugačije od molitve. Vidite, ne postoji religiozni tekst koji kaže da misao nije važna. Ne postoji religiozni tekst koji ne kaže da na tvoju molitvu ili tvoju nameru Bog ne bi trebao odgovoriti. Ali objašnjavanje toga kako se to dešava je sve o čemu je kvantna fizika i posmatrač. Ali opet, kada misao učinimo stvarnijom od bilo čega drugog naš mozak je dizajniran da to uradi.

Frontalni režanj, sa svojim ogromnim prostorom je oltar na koji mi smestimo našu misao, i on nam daje dozvolu da zadržimo misao u dužem periodu vremena, i smanjuje volumen spoljnih stimulansa. Mi gubimo pojam o vremenu i prostoru. To je momenat kada zagazimo u kvantno polje. To je momenat kada činimo da misao postane stvarnija od bilo čega drugog. Mi smo fizički, hemijski emocionalna, ljudska bića.

To nije loša stvar. To samo postaje ograničavajuće kada nastavimo pristupati tim istim emocijama i tim istim stavovima na dnevnoj bazi i odemo nigde u kontekstu naše promene ili

evolucije našeg života. Kako možemo reći da smo živeli ispunjeno svakog dana prosto doživljavajući iste emocije o kojima smo ovisni svakog dana? Ono što u stvari govorimo je, "Moram da ponovo potvrdim ko sam i šta je moja ličnost, "Moram uraditi ovo. Moram otići ovamo. Moram biti to." Majstor je poprilično drugačija mačka. To je onaj koji prepoznaje dan kao mogućnost u vremenu, da stvori avenije realnosti i nerođenih emocija nerođenih realnosti, da dan postaje posemenjavanje beskonačnih sutrašnjica. Postoji deo mozga koji se zove hipotalamus, i hipotalamus je kao mala mini fabrika. I na tom se mestu sklapaju određene hemikalije koje su u skladu sa određenim emocijama koje doživljavamo. Te određene hemikalije se zovu peptidi. To su kratke sekvence aminokiselina. Telo je u suštini forma ugljenika, koja čini 20 različitih aminokiselina sve u svemu koje čine njegovu fizičku strukturu. U hipotalamusu, uzimamo kratke lance proteina koje nazivamo peptidima, i sklapamo ih u određene neuropeptide ili neuro hormone, koje odgovaraju emotivnim stanjima koje osećamo na dnevnoj bazi. Tako postoje hemikalije za bes, i postoje hemikalije za tugu, i postoje hemikalije za to kada smo odlučili da budemo žrtve. Postoje hemikalije za požudom. Postoji hemikalija koja se poklapa sa svakim emotivnim stanjem koje doživljavamo. I trenutak kada doživljavamo to emotivno stanje u našem telu ili u našem mozgu, hipotalamus će odmah sklopiti peptide. Tada ih otpušta kroz sluzokožu u krvotok. Trenutak kada ga pusti u krvotok ono nađe svoj put u različite centre ili različite delove tela. Svaka pojedinačna ćelija u telu ima te receptore na svojoj površini. Jedna ćelija može imati hiljade receptora nagomilanih na površini, koji kao da se otvaraju ka spoljnom svetlu. I kad se peptid pristane na ćeliju on bukvalno, poput ključa koji ulazi u bravu, sedne na površinu receptora i zakači se za njega i kao da pomeri receptor kao da zvono na vratima zvoni, šalje signal u ćeliju.

Ono što se dešava u odraslom dobu je da većina nas koja je imala kvar (grešku) usput funkcionišemo na emotivno odvojenom mestu, ili funkcionišemo kao da je danas juče. Promena u sebi dakle znači, da moramo napustiti starog sebe. To znači da moramo ostaviti iza nas naš stari identitet na nekoliko momenata i početi nagađati ko bi smo mogli biti. Promeniti se znači prilagoditi naše ponašanje dovoljno da to bude trajno. Naša iskustva boje ono što znamo.

Dakle, nema potpuno objektivnog uzdizanja nad bilo čim. Zato što naše uzdizanje iznad bilo čega ima veze sa našim prethodnim iskustvima i našim emocijama. U svemu tome postoji emotivna težina. Krenuli smo od emocija kao da su duhovne, nematerijalne stvari i došli do stvari koje čak nisu ni stvari do stvarnih molekula sa molekulatnim težinama i peptida sa sekvencama i strukturama.

Nauka sada zna da hipotalamus stvara neuropeptide i ti neuropeptidi su jake hemikalije. Pa, evo priče o peptidu i ćeliji. Peptidi pronadu receptore i pristanu na njih i ostanu zakačeni. Onda odu, i onda opet dolaze. I dok su tu, oni menjaju ćeliju. Receptor koji ima peptid koji sedi na njemu pokreće celu lepezu biohemijskih događaja, od kojih neki menjaju nukleus same ćelije. Svaka ćelija je potpuno živa i svaka ćelija ima svest, pogotovo ako definišemo svest i svesnost kao tačku pogleda jednog posmatrača. Postoji uvek perspektiva same ćelije. Ćelija zna gde se nalazi.

Ćelija zna kuda ide.

Ćelija zna koje proteine proizvodi.

Ćelija zna da li je na putu da se podeli ili je po programu da prestane sa deljenjem.

U stvari, ćelija je najmanja jedinica svesnosti u našem telu.

Gladna sam!

Ćelije urlaju mozgu, govoreći...

Gladna! "Nismo dobile naš fiks danas." I ona će početi slati utiske mozgu.

Hej!

Gladna sam.

I mozak će početi da stvara izmišljeno. To će zvučati kao glasovi u našoj glavi.

Gladan sam!

Da pomislimo o razlogu zašto bi smo trebali biti depresivni.

Da, Gladan sam!

Razmislite o razlogu zašto bi smo trebali biti zbunjeni. Razmislite o razlogu za našu sopstvenu patnju. I telo će govoriti mozgu da ne dobija svoju hemijsku potrebu, hemijske potrebe će se javiti. I tako će se mozak tada aktivirati i početi pretragu po našim ranijim situacijama.

Daaa.

I munjevite slike ka našem frontalnom režnju.

Oo, daaa! Osvojili smo celi servirni tanjir!

Daaa, samo tovari!

Samo tovari!

Izvršno!

Oo, daaa!

Pa, moja definicija ovisnosti je nešto veoma prosto. Nešto što ne možeš da zaustaviš. Dovodimo sebe u situacije koje će ispuniti biohemijska zapomaganja ćelija našeg tela stvarajući situaciju koja odgovara našim hemijskim potrebama.

Uvek se dešava meni!

Svakog dana!

Zašto baš meni?

Dakle moja definicija u stvari znači da ako ne možeš kontrolisati svoje emotivno stanje, mora da si ovisan o njemu.

Oh, ovo upropaštava sve!

Da li su ljudi koji su spremi da dele naše emotivne potrebe, naša osećanja, šta god da su, bilo da su seksualna. Bilo da su iz pozicije žrtve "Jadna ja. Jadna ja." Zašto ja? Bilo da su osećaj moći. Tebi treba neko da te kontroliše.

Zabava, zabava, zabava.

I ti se osećaš kao da si glavni. Nemoj da umačeš svoj dopola pojedeni škamp nazad u koktel sos. Kosi se ti i tvoji tripovi sa zdravljem! Umočiću i moje dupe u koktel sos ako mi se bude htelo dođavola!

Šta je realnost?

Šta je realnost?

Šta je realnost?

Kako da znamo da je to stvarnost?

Šta je stvarna stvarnost?

Uzeli su laboratorijske životinje, i zakačili su elektrode sa određenim delovima njihovog mozga koji proizvode te neuropeptide. A ti neuropeptidi su tako jake hemikalije da, s obzirom na činjenicu da su trenirali životinju u laboratoriji, da pritisne polugu i oslobodi hemikaliju, da oslobodi te neuropeptide, ona će izabrati da se oslobodi i osvrnuće se na neuropeptide više nego na glad, više nego na seks, više nego na žeđ, više nego na san.

U stvari, životinja je išla do granice fizičke iscrpljenosti i srušila se pre nego bi se pobrinula za svoje fizičko stanje. I to je zaista ono što stres čini našem telu. Mi postanemo toliko ovisni o stresu u našim životima, da ne možemo napustiti naš posao, iako nas ne zadovoljava. Ne možemo prekinuti naš odnos iako nas ne zadovoljava. Ne možemo birati, zato što stimulansi i

reakcije proizvode hemiju koja zasenjuje naše izbore. I nismo ništa drugačiji od psa koji nema mogućnost da pravi izbore, zbog svog manjeg frontalnog režnja.

I kako bilo ko može zaista reći da je zaljubljen u određenu osobu, na primer?

Oni su samo zaljubljeni u svoja očekivanja emocija o kojima su ovisni.

Zato što bi ista osoba mogla ispasti iz liste omiljenih već sledeće nedelje ne uklapajući se.

Svako je tajno avanturista. Svako voli avanturu. U pitanju je samo prvi korak. I jednom kada imaju momenat of insight, taj momenat of insight nosi frekvenciju. Nosi poruku.

Ćelije u telu su oživljene mogućnošću. Oživljene su nepoznatim potencijalima. Oživljene su budućom istorijom ili budućom šansom koja može biti niz zečiju rupu još malo dalje. I ako dozvole sebi da iskuse nepriliku i frku i misticizam, i mogućnost, da kad izađu iz zečije rupe budu druga osoba, oni su druga osoba. I sad idu nazad u svoj svijet, i zato što su obradili informaciju i ostavili svoje otiske cipela u umu i u mozgu, njihova percepcija svijeta više nikada neće biti ista.

Kako možemo reći da smo živeli u potpunosti svaki dan prosto doživljavajući iste emocije o kojima smo ovisni svakog dana?

Gospodar je prilično drugacija vrsta macke.

To je onaj koji vidi dan kao šansu u vremenu da stvara avenije realnosti i emocije koje su nerođene, da dan postane bezgranične sutrašnjice.

Da, to je psihosomatska mreža, i da, neki od nas, znate, posebno adolescentni dečaci su pod kontrolom nižih centara.

Oko nema kontrolu nad molekulima emocija. Ono je više ne želim reći u milosti emocija.

Ali ovi česti pokreti oka koji nam pomažu da odlučimo na šta da se fokusiramo su mediated u srednjem mozgu, i tu možeš postaviti koordinate opijatnih receptora i receptore za mnoge druge peptide. Dakle, još jednom odlučujuća komanda za potragu koja se dešava, se odnosi na pronalaženje određenog emotivnog stanja.

Šta je sa ljudima ovisnim o seksu? Ustvari, seks sam po sebi je izum koji nam omogućava da vidimo u budućnost. Mislite malo o tome.

Ali sve počinje u ćeliji. I ko izdaje naređenja ćelijama? Naređenja dolaze iz neuromreže u našem mozgu, i bazirana su na iskustvima i informaciji koju smo pohranili tamo, i bazirana su na iskustvima i informaciji koju smo pohranili tamo.

Koristimo samo jednu kutiju rešenja za naš život koja uzrokuju da se pojavi hemija. Dakle, u nameri da promenimo našu hemiju mi bukvalno moramo promeniti neuromrežu, što bi značilo da moramo promeniti naš identitet, našu ličnost, što znači da bi smo morali promeniti naš stav, ili promeniti način na koji se uključujemo u naše okruženje.

I svaki put kada nastavimo da budemo ista osoba i nastavimo da doživljavamo iste stavove, sve što radimo je ojačavanje nas samih sa istim identitetom.

Jednom sam napravila malu šalu u ženskom zatvoru. One su sve heroinski ovisnici. I tako što sam im objašnjavala da one imaju receptore za heroin, i da što više heroina uzmu, njihova mogućnost da stvore svoje lične unutrašnje endorfine, njihov lični unutrašnji heroin prosto počinje da opada i njihovi receptori postaju manje osetljivi, ili ih je u stvari manje. Dakle, to su te stvarne promene. Onda ova nova informacija o tome kako se stvara manje moždanih ćelija tako da ljudi postanu nekako. U svim ovisnostima oni postaju zaglavljani u starim obrascima. Mentalni život osobe postane dominiran bolom, tako da je sve što opažaju i

prihvataju obojeno bolom. I ponekad, svaki način na koji reaguju i sve što urade postaje sve u vezi sa njihovim bolom. Jedna od stvari o receptorima je da, se oni menjaju u svojoj osetljivosti. Ako je dati receptor za datu drogu ili unutrašnji poriv bombardovan dugo vremena i na intenzivan način, on će se bukvalno skupiti. Biće ih manje, ili će biti povezani na takav način da će se desintetizovati ili postati manje kontrolisani.

I tako će ista količina droge ili unutrašnjeg poriva izazvati mnogo manji odgovor.

Ne! Ne!

Ako bombardujemo ćeliju istim stavom i istom hemijom iznova i iznova na dnevnoj bazi.

Kad ta ćelija odluči da se deli, kad stvori sestru ćeliju ili ćerku ćeliju, ta sledeća ćelija će imati više mesta za receptore za te određene emocionalne neuropeptide i manje receptorskih mesta za vitamine, minerale, hranljivu materiju, razmenu tečnosti, ili čak otpuštanja otpadnih proizvoda i toksina.

Sad, svo starenje je rezultat neodgovarajuće produkcije proteina.

Šta se dešava kad starimo?

Naša koža gubi elastičnost. Pa, elastin je protein.

Šta se dešava sa našim enzimima?

Ne varimo više teko dobro.

Šta se dešava sa našim životnim sokovima?

To su proteini koji postaju kruti i kruti.

Šta se dešava sa našim kostima?

Postaju tanke.

I svo starenje je rezultat nepravilne proizvodnje proteina.

Tako, pojavljuje se pitanje da li je zaista važno šta jedemo? I da li ishrana zaista ima efekat ako ćelija uopšte nema receptorska mesta nakon 20 godina emocionalnog nasilja da uopšte ne može da primi ili pusti unutra hranjive materije koje su potrebne za njeno zdravlje?

Ako znamo misli jedne osobe najbolje ćemo ih znati po njihovim ovisnostima, njihovim kontinualnim, kroz 24 sata u kontinuumu onoga kakve emocije pokazuju u svojim telima, znaćemo njihove misli.

Mi se nikad, ikad-ne reinkarniramo u "Volim-te-tako-mnogo" ljude. Mi se uvek reinkarniramo u situacije onoga zbog čega mi mrzimo sebe.

Mrzim te!

Idiote!

Odvratna si!

Pogledaj se! Ružna si!

Ti ne vrediš ništa!

Ti stariš!

Mrzim te!

Zapitaš se, zar ne? Ako misli to mogu da urade vodi, zamisli šta misli mogu da urade nama.

Niko nikad nije došao, i ikad ti dao dovoljno, inteligentnog znanja o tvom divnom tebi, kako možeš raditi iznutra napolje.

Zašto imaš ovisnosti?

Zato što nemaš ništa bolje.

Nisi sanjao ni o čemu boljem zato što te niko nikad nije naučio da sanjaš o nečemu boljem.

Postoji podatak da kad su ljudi ovisni o, bilo kokainu, heroinu, nikotinu, alkoholu svi oni izgleda dele vlasništvo nad blokiranjem rasta novih moždanih ćelija. I opet može se potpuno povratiti jednom kada je uzimanje droge zaustavljeno.

Ako ne vidite zamke, morate proći kroz sranja dok ne budete videli zamke. Zato što ako ne vidiš to je tvoja jedina mašina za učenje. To je tvoj jedini put da počneš da razumevaš nešto novo.

Tako...univerzum donosi te stvari pred tvoja vrata i postoji učenje u njima za tebe, ako si voljan da se ogledaš u njima i voljan da misliš dalje od rigidnog moždanog stelunga.

Kada govorim o "mi" nestajanju. Ne mislim da mi fizički nestajemo. Ono što mislim je da se mi izmestimo iz oblasti mozga, koji se odnose na našu ličnost. A što ima veze sa našim asocijacijama ka ljudima, našim asocijacijama ka mestima, našim asocijacijama prema stvarima i vremenima i događajima. Mi ne postojimo u asocijativnim centrima u našem mozgu koji ponovo potvrđuju naš identitet i reafirmiše našu ličnost. Mi sad imamo nauku da potvrdi šta naše misli rade i kako one čine naše telo slabim.

Mnogo naučnika koji zaista istražuju ovo, sa bihevijoralnom kinesiologijom i na druge načine, pokazuju da naše misli čine naše telo slabim. I misli u priličnoj meri čine tvoju stvarnost. One stvaraju ono što ćeš misliti o sebi.

Ako si debela, ali misliš da si lepa, bićeš lepa. Ali većina žena su...mi se poredimo sve vreme sa nemogućim slikama od Barbike do modela, i tako mi mislimo da je sva naša vrednost u tome kako izgledamo i kako će nas drugi ljudi primetiti.

Mi smo uvek u potrazi za nemogućim standardima. Ono što je povezano sa njihovim ličnim emocionalnim ovisnostima su filmovi i drame i vesti i svi mediji, i to je tako divno danas u obezbeđivanju tih iskustava ljudima bez njihove potrebe da budu tamo.

Ali ipak...

Ali ipak to ne definiše ljudsku veličinu. Oni su tako hipnotisani svojim okruženjem, kroz medije, kroz televiziju, kroz ljude koji žive i stvaraju ideale, da se svako bori da postane, ono što niko ustvari postati ne može, u okvirima fizičke pojave i definicijama lepote i vrednosti, koje su iluzije, kojima se većina ljudi predaje i živi svoj život u "mediokritetsitini". I mogu živeti taj život i duša može da nikad...

I može se desiti da njihova želja zaista nikad ne izađe na površinu. Tako oni mogu želeti da budu nešto drugo. Ali ako izroni na površinu, i oni se zapitaju postoji li nešto više, ili zašto sam ja ovde, koja je svrha života, kuda ja idem, šta se događa kada umrem, i oni počnu da pitaju ta pitanja, oni počinju da flertuju i počinju da imaju interakciju sa osećajem da oni možda proživljavaju nervni slom.

U stvarnosti, ono što oni rade je da se njihovi stari koncepti o tome kako su videli svoje živote i svet počinju raspadati. To je razlog što vrlo malo ljudi učine ovo putovanje zato što je duboko uznemirujući.

Svi modeli po kojima smo živeli moraju biti razbijeni svi od kojih se moramo osloboditi u tom smislu.

I ponekad tu je i jedan neugodan period između komfora koji smo poznavali ranije i pravog stanja komfora kada smo gospodari našeg bića, koji sledi nakon tog intervala haosa.

Većina ljudi, kad upadnu u kaos, odustanu od nade i odu nazad u staru, pogrešnu sigurnost. Oni uspeju da žive razuman život i oni dođu do toga da umru u nekoj vrsti mira, ali nisu napredovali u duhovnom smislu ni malo u tom eksperimentu koji mi zovemo život.

Mi smo na potpuno novoj teritoriji u našem mozgu, i zato što smo na posve novoj teritoriji, mi privezujemo naš mozak bukvalno spajamo ga na nov način. Tada, nas to u osnovi menja od iznutra ka spolja.

Ako promenim moj um, da li ću promeniti svoje izbore?

Ako promenim izbore, da li će se moj život promeniti?

Zašto ne mogu da se promenim?

O čemu sam ovisan?

Šta ću izgubiti od toga za šta sam hemijski vezan?

I za koju osobu, mesto, vreme ili događaj ja imam hemijsku povezanost, koju ne želim da izgubim, zato što ću možda osetiti hemijsko povlačenje od toga.

Otud, ljudska drama. Ovaj život je samo strana u jednoj ogromnoj knjizi u kojoj ćemo mi uvek biti oni što jesmo.

Ali uvek sa nerazlučivom probadajućom ambicioznom potragom, potragom koja nas vodi od mučne samo-refleksije, samo-mržnje, i u samo-kreaciju novih snova.

I mi smo ambiciozni bogovi.

Ovo je jedina planeta u Mlečnom putu koja ima stanovništvo koje je zaronilo u enormnu podložnost religiji.

Znate li zašto je to tako?

To je zato što su ljudi postavili ispravno i pogrešno. Ja jesam rekao da nema ispravnog i pogrešnog. Da li to znači da je sve-za-džaba? Apsolutno ne. Problem koji ja imam sa ispravnim i pogrešnim su te kategorije nije u tome što ja želim sve-za-džaba, nego što ispravno i pogrešno ne doseže dovoljno daleko.

Oni nisu nikad zgrešili. Oni nikada nisu zgrešili - grešili, da.

Vanmoralne konfrontacije sa društvom. Ali to je njihova nedaća. Zato su ovde. Da greše, da uče, da istražuju. I koriste mudrost tog iskustva da stvore još veće snove.

Nema niko ko beleži podatke gore. Podaci su ovde, i ja ću morati da se suočim sa njima. To je daleko bolnije nego Bog na nebesima koji skuplja podatke. Dakle, svako ko se sprema na putovanje prosvetljenosti će biti apsolutno nepogrešiv u svemu što oni urade.

Da li je to zbog straha od prokletstva?

Ne.

Ili zbog kazne božije?

Ili zato što sam zgrešio i što nemam oprostaj?

Ne, ne, ne.

Mislim, ovo su sve izgovori koji nas drže dalje od stvarnog problema. Stvarno osveščena osoba će videti da svako delovanje ima svoju reakciju sa kojom se moram suočiti.

I ako sam mudar, neću raditi razne stvari koje će uzrokovati se sa tim moram suočiti i rešiti to i izbalansirati to u svojoj duši kasnije. To je stvarni kriterijum.

To da bi Bog, ili fundamentalni nivo realnosti, zavisno od toga kako to ljudi opisuju. Zaista mislim, teoretski, trebao biti svugde.

To je nešto... Tačno kako bi se to manifestovalo, ili kako bi se Bog prikazao u svetu, je još više komplikovano pitanje, ali mislim, da zasigurno iz više tradicionalno religiozne perspektive ljudi su na neki način pobjegli od Boga kao osobe. Desilo se veliko pomeranje od Boga odozgo, ili tamo negde, ili u tome - gde bilo prema Bogu u nama. I to je poboljšanje, ali mi ne želimo da stvorimo neku ideju koja, da Bog unutar nas, a opet biti odvojen, što većina ljudi misli. Oni misle da je Bog u nama kao u nekim od onih filmova o vanzemaljcima, znate, gde neko biće provali iz mojih grudi. Bog nije u nama na taj glupi način.

Šta to znači je, da u Bogu mi živimo, pokrećemo i imamo naše biće da smo mi sami, u stvari, božanski. Kakav je odnos između mene božanskog i tebe božanskog?

Nema odnosa zato što jeste samo jedno božansko.

U nama oboma.

Svi ljudi su božanski ljudi.

Nije li ironično da bi svi rekli da je ovo glas đavola?

Ili da je ovo svetogrđe?

Ako je ovo svetogrđe, onda ono što je obećano svima je "prožetost" sa Bogom koja je nerazdvojiva. Znanje omogućava mozgu da počne da biva povezan. I počaćemo uviđati ono

što je uvek postojalo. Ali zato što živimo u tim rutinama, automatizovanim programima, nismo u mogućnosti da vidimo, zato što mi procesiramo naš um na osnovu poznatog. Učiti znanje znači da mi učimo nove stvari. A učiti nove stvari znači da mi sakupljamo informacije i stvaramo povezanost sada da bi smo počeli da razvijamo osetljivost da bi smo videli stvari po prvi put. Postoji ogroman potencijal da promenimo načine ponašanja i karakteristične obrasce u koje smo upali.

U stvari, ako ste slušali i čitali i zapamtili bilo šta od ovoga što sam rekao, vaša fiziologija je drugačija od one koja je bila pre toga.

To je nešto što je Eric Kandel, skorašnji dobitnik Nobelove nagrade za medicinu i nauku, rekao vrlo elokventno u govoru, da je osnovna memorija prekodirana vaša genetička struktura je promenjena. I dok bi smo ranije pričali o nervnom sistemu, kao o vrlo rigidnoj stvari koja nije imala mnogo kapaciteta za promenu, mi sada znamo da na mnogim nivoima, to nije tačno.

I u stvari, postoji ogromna količina plastičnosti, koja u osnovi znači mogućnost promene na nivou nervnog sistema. I ako pogledate strukturu ljudskog mozga detaljno, vidite da je u stvari specifično dizajniran, pažljivo projektovan da iskusi sjedinjavajuće polje da iskusi jedinstvo života.

Svi smo mi povezani. Hoću reći, ja mislim da je najosnovnija stvar to da smo mi povezani istim energetskim poljem. Mi plivamo u moru svetlosti u suštini, koje je polje nulte tačke. I ja kažem, prva stvar, koju morate uraditi, morate se udaljiti od cele ideje odvojenosti. Zato što je odvojenost najveći problem sveta danas.

Uzmete ovu predstavu umreženog univerzuma, i primenite na ljudsko iskustvo, jer i ljudsko iskustvo je deo univerzuma takođe. I onda kažete, "Pa, hajde da pretpostavimo da je iskustvo umreženo, onda, kako bi se manifestovalo?" I onda možemo početi prolaziti kroz načine na koje bi se to moglo manifestovati. Ako postoji povezanost sa drugim umom, mi to nazivamo telepatijom. Ako postoji povezanost sa nekim drugim objektom negde drugde, to bi smo nazvali vidovnjaštvom. Ako postoji povezanost u kojoj se desi da prerastemo vreme, to bi smo nazvali predznanjem. Ako postoji povezanost u kojoj se na neki način moja namera ispolji u svetu, mogli bi smo je nazvati psihokinezom, ili udaljenim lečenjem ili nešto slično. Tako možete ići kroz listu od verovatno 12 vrsta psihičkih iskustava koja su dobila nazive kroz godine, kao telepatija. Ali ovo je zapravo samo vrh ledenog brega. Ljudi pitaju, "Zašto si tako zainteresovan za Planckovu skalu, "vrlo ultimativno malu kad govorimo o duhovnosti? Jer je duhovnost očigledno tu napolju. Ona je svugde." I odgovor je da, jeste, Planckova skala je ultimativno mala, ali je takođe svugde. Gde god da odeš, eto je. I zato što je holografška, ona se ponavlja u različitim veličinama kao fraktali kroz univerzum.

Rekao bih da ono što je kvantna fizika u 20. stoleću, šta god da će biti novo spajanje nauke i duhovnosti, to će obeležiti 21. stoleće.

Mi svi stvaramo budućnost.

Mi svi stvaramo ono što je van nas.

Niko od nas nije nevin u tom smislu.

Ako postoji nešto napolju što nam se ne sviđa, ne možemo se zaista samo okrenuti od toga, jer smo mi saučesnici u stvaranju ovako ili onako.

I mi moramo uraditi prave stvari, u pokušaju da budućnost bude najbolja za sve nas. Mi smo pričali do sada o slobodi u našem ličnom životu i kvantnoj fizici, o tome da oslobađamo i oslobađamo i oslobađamo našu realnost ka ultimativnim realnostima.

Da, naravno da one postoje.

Ali nakon što smo njih postigli, šta tada?

Šta je sledeće?

Kada napravimo to pomeranje od mene ka jednom?

Kada smo mi podsvesni um?

Kada smo mi znanje jednog, transpersonalnog sebe?

Kada počneš da uviđaš šta je tvoja prava priroda, tada više nema pitanja i više nema odgovora. I tada je samo iznenadno shvatanje. Sada si se vratio iz zečije rupe i počinješ se ponašati u ovom svetu iluzije i čuda i magije, sa tim razumevanjem da nikada nećeš umreti, i da se nikada nisi rodio.

Izbor po svesnosti van ovih mogućih događaja, stvarni događaj iskustva nadolazi. I tako, po prvi put, nauka se susreće sa slobodnom voljom. Svest je slobodna, jer nema matematičkog opisa subjekta, samo objekti mogu biti opisani matematički, i samo do granice da su oni mogućnosti. Vrhovno pitanje i dalje ostaje : Ko je onaj koji bira?

Da li sve realnosti postoje u isto vreme?

Da li postoji mogućnost da svi potencijali postoje jedni pored drugih?

Dobrodošli u Ravnu zemlju, svet od samo dve dimenzije. Samo napred i nazad, levo i desno. U ovom svetu, ne postoji gore i ne postoji dole.

I rekoh Reju, "Gde je Dotty?" On reče, "Pa, Ona je napolju u Liniji." I ja rekoh, "Pa." Odakle je to? Koji k... je ta stvar? U ovom svetu, dvodimenzionalna bića koja žive ovde nemaju predstavu o trodimenzionalnim predmetima.

Ovi dvodimenzionalni Ravnozemljani ne razumeju šta je kocka, sfere, kupe, ili vas lično. Iz njihove 2-D perspektive moj 3-D prst izgleda otprilike ovako /.

Strah od nepoznatog, ili bolje rečeno, jos uvek ne-znanog? To je slagalica. Ako vidimo samo ono što znamo, kako onda iko ikada vidi bilo šta novo, neznano? Kako onda ikad izađemo iz naše kutije?

Zdravo, mali kružiću.

Ne boj se.

Ko je to rekao? Gde si ti?

Ovo je uvek zeznuto za objasniti.

Ja sam u drugoj dimenziji, drugom prostoru.

Ja sam iznad tebe.

Ne, nikad, nikad ne govori tu reč.

Koju reč?

"I" reč.

Iznad?

Zabranjena je.

Pa, šta ti misliš da to znači?

Ne znam, i ne želim da znam.

Možes biti strogo kažnjen ako koristiš tu reč.

Da li si ti duh?

Nadam se da nisam.

Ja samo imam drugačiju perspektivu od tvoje. Ja mogu videti stvari na način na koji ti još uvek ne možeš.

Ma nemoj? Kao šta na primer?

Pa, dobro. Imaš sef sakriven u tvojoj ostavi. A u njemu imaš 12 novčića, testament i pasoš.

Kako si to znao?

Šta si ti?

Da li si ti bog?

Pa, ne više od tebe.

Vidiš, pošto sam ja iznad tebe u trećoj dimenziji, ja mogu videti unutar stvari u tvom svetu.

Treća dimenzija?

Ti si blesav duh.

Postoje samo dve. Gledaj.

Dakle, ako bih ja hteo da dotaknem unutrašnjost tvog stomaka, kako bih to mogao uraditi?

Pa, morao bi da prošečeš kroz moju kožu. U suprotnom, nemoguće je.

Stani, stani.

Da li si spreman za više?

Više čega?

Dimenzija.

Oh.

Pravaca.

Ne, da, ali...

Ali pravaca nema više?

Šta će se desiti sa mnom?

Šta ću postati?

Morao bi postati da bi znao.

OK.

Izvršno.

Nisam nikad znao.

Nije li smešno?

Ono čega se najviše bojimo je ono što nas najviše uzbuđuje. To ima efekat na stvaranje slučajnosti njihovih x-osa i ništa interesantno se nije desilo sa njima nakon toga.

OK.

Dobro.

To je lak način da se izazove smeh ovde. Tako ih ne možeš pitati za njihovo mišljenje jer znaš šta će ti oni reći.

"Počinješ da se ponašaš drugačije. Više si mi se sviđao onako." I to je odličan znak da vam se dešava promena. Ipak, možeš to i izmeniti, ako bi morao, ipak, zar ne bi?

Grčki filozof, Tales, je govorio o tome kako se kroz vodu, duh može materijalizovati. I ja verujem da ako želimo da svet bude u miru mi moramo naći vodu sa mirom. Ja učim o kvantnoj fizici. Ponekad je predajem. Napisao sam knjigu o kvantnoj fizici i mnoge knjige koje razjašnjavaju značenje kvantne fizike. Nakon mog Ph.D. na Harvardu, otišao sam na CERN, evropsku laboratoriju za istraživanje čestica, ali možda sam najviše poznat po otkriću sada već slavne N=1 lokalno supersimetrične obrnute SU(5) Velike Zajedničkopoljno Polje Teorije [Grand Unified Field Theory]. Nemojte napraviti grešku i misliti da je naučna zajednica ustvari naučna. Dve stvari. Prva, hoću da zahvalim Davidu za zdrav skepticizam, je važan, i neobične tvrdnje zahtevaju neobične dokaze. Sad, problem je u tome što se ljudi koji brane konvencionalni pristup svesnosti, mozak jednako um jednako kompjuter ponašaju kao da imaju dokaz a mi ne.

A sve što imaju je...Koje stvaraju neuromreže na prvom mestu. Koje su šta? Um. Šta je um?

Um - hvala.

Ovo se naziva božanskom intervencijom.

Odozgo.

Ali on ima stope od gline.

Uključila sam se u ovo zato što je moj dokaz Ne, idemo iz početka.

Idi nazad u vreme.

Mogu otići nazad i popraviti to. OK.

Tako je. Možeš.

OK. Zovem se Lynne McTaggart. Autor sam knjige koja se zove Polje.

Ja sam Dr. Daniel Monti. Ja sam fizičar sa specijalnim obukama iz psihijatrije i ljudskog ponašanja.

Ja sam stalni predavač na Jefferson Medicinskom koledžu. Čuo sam da neki ljudi kažu da je svest ovo divno vlasništvo u univerzumu, koje ima naročitu naklonost ka ljudskom mozgu.

Ako je to tačno, onda svest ima oko kilogram i po i izgleda pomalo kao sivi karfiol.

Vreme je za šou, kažem malo o sebi. Vidite lampica treperi? Ovo se dešava kad god ja govorim. Čudne stvari se dešavaju.

OK.

U redu. Pa...Gledajte. Kada ga držim, ostaje upaljeno. Šta to znači?

U redu.

Oh. To je OK.

Možda Bog hoće da se sretnem s tobom.

Zdravo. U stvari, uradili smo ovo na konferenciji, kada smo pitali ljude... koliko ljudi imaju neki unutrašnji osećaj itd. I 80% ljudi to kaže. A onda mi kažemo, "Među vama koji ste vrlo skeptični prema nekonvencionalnim tvrdnjama, koliko od vas misleći sada na 30% publike koja ne veruje u bilo šta od ovoga koliki broj od vas narode je imalo interesantne unutrašnje osećaje za koje se ispostavilo da su tačni?" 80 procenata. Dakle, kada su ljudi skeptični o neobičnim stvarima, to je potpuno razumljivo zato što postoje sve vrste besmislica tamo napolju. Ali kada donesete te fenomene u laboratoriju i isključite sve uobičajene načine kojima bi ste mogli to da razumete, ispostavi se da one imaju tu psiho komponentu.

Evo nas kako u stvari filmujemo velike mislioce. Svako u ovoj sobi je veliki mislilac, sada kada smo ih naveli da razmišljaju.

Štos je uvek u tome, zar ne?

Ti verovatno imaš više da kažeš o ovome.

Ne.

Izvini za to.

To je u redu.

Multiple personality disorder ima da kaže o stanju svesnosti?

I drugo je, šta vas je navelo da želite da postanete fizičar u pedesetoj?

OK. Pa, pretpostavljam multiple personality disorder. Ja sam ustvari želeo da postanem fizičar kad sam imao četiri godine, verovali ili ne. Kako postajemo sve više unutar sebe organizovani, OK, ispoljićemo kvalitete tih dubljih nivoa dole niz zečiju rupu.

I tako mi postajemo duhovni gospodar kada možemo uticati na stvari sa hiljada milja daleko.

Tako ako počnemo da gledamo na to sve, čini mi se da je jedini put iz ovoga koji ja razumem je da postoji inteligentno prisustvo.

Postoji neka vrsta "jedno-umlja" kako je to zovem, ili Bog ako hoćete da to nazovete tako.

Promišljajte o tome malčice.

Šavršeno.

Šta sam rekao?

Šta ćete da uradite sa tim?

Griz!

Odgrizli ste parče iz ničega!!